

Păuna Dobre, muncitoare frun-
tașă la „Țesătorile reunite” din
București.

Proletari din toate țările, uniți-oă!

FLACARA

Nr. 29 (321) — 22 iulie 1961

*PLECĂM LA BĂI
LA ...BUCUREȘTI*

Pătratul negru

INVITAȚIE LA BELȘUG

Gospodăria „8 Mai“ din Cobadin, raionul Negru Vodă, are peste 3.000 hectare de pământ și este astăzi una din cele mai puternice din Dobrogea.

Încă de la începutul existenței sale, colectivității munciau cu rivnă împreună și se bucurau văzând că munca le e spornică. Dar, după o viață trăită în sărăcie cu veșnica nesiguranță a zilei de mîine, oamenilor tot le mai era teamă de viitor. Fapt pentru care vara, după treieris, și toamna, după culesul porumbului, nu pușini erau cei care cereau să se împartă la zile-muncă întreaga cantitate de cereale rămasă după achitarea plăților către S.M.T. și asigurarea fondurilor obștești. Recoltele bune obținute an de an, creșterea continuă a puterii economice a gospodăriei le-a spulberat curînd această temere. Treptat, au început să contracteze cantități din ce în ce mai mari cu statul, iar veniturile bănești ale gospodăriei creșteau an de an. Îndeplinindu-și cu conștiinciozitate contractele, G.A.C. din Cobadin a realizat în 1960 suma de 3.828.894 lei numai din valorificarea produselor agricole.

Cînd, în adunarea generală, s-a ridicat problema cumpărării de scroafe și vaci de rasă, cîțiva nici n-au vrut să audă de așa ceva.

Printre cei care nu înțelegeau rostul creșterii de animale-proprietate obștească, se afla și Vasile Gh. Lazăr.

Faptele care au urmat acestei sedințe i-au convins pe Vasile Gh. Lazăr și pe ceilalți care se

întrebau „ce ne trebuie atîtea animale?“, că președintele și cei ce l-au susținut atunci aveau dreptate. An de an numărul animalelor a crescut, au crescut și veniturile. Din creșterea de animale gospodăria a realizat numai anul trecut un venit de 1.270.498 lei.

În 1951, cînd a luat ființă gospodăria, colectivității au primit în dar trei familii de albine. Astăzi gospodăria are 140 stupi. Numai anul trecut — cînd aveau 110 stupi — s-au valorificat prin cooperativă 2.000 kg de miere.

Creșterea an de an a recoltelor la hectar, dezvoltarea multilaterală a gospodăriei, sporirea averii obștești au făcut ca veniturile gospodăriei colective din Cobadin să ajungă anul trecut la aproape șase milioane de lei.

★

Înainte de eliberare trăia în Cobadin un negustor. Avea în centrul satului o prăvălie, pe firma căreia stătea scris: „Lumina Cobadinului—depozit de gaz, sare și coloniale“. Firma era menită să sublinieze rolul de „binefăcător“ care „dă lumină satului“, rol pe care negustorul, lipsit de simțul ridicolului, și-l atribuia de fiecare dată cu prilejul alegerilor de primar. Cînd negustorul a comandat la Constanța, pentru fiică-sa, mobilă lustruită și tapisată, faptul astîrnit senzație în sat. Altcineva nu-și putea permite în această comună să aibă asemenea mobilă. Astăzi însă, garniturile de mobilă lustruită și tapisată sînt lucruri obișnuite în casele colectivităților din Cobadin.

Prisaca gospodăriei numără în prezent 140 de stupi. După studierea raportului tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, prezentat la plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie-1 iulie, colectivității au hotărît să dezvolte și mai mult apicultura. În fotografie: stuparul Marin Bulumaci controlează mersul cullesului de miere.

Constantin Zamfir are trei feciori. Cînd l-a însurat pe cel mai mare, pe Ion, era gata o casă nouă, cu toate cele trebuincioase unei tinere perechi. Peste doi ani s-a însurat și mijlociul, Gheorghe. A doua zi după nuntă, s-au mutat și Gheorghe cu nevastă-sa în casă nouă. Acum s-a însurat și mezinul și s-a mutat tot în casă nouă. Cît privește lumina Cobadinului, ea este electrică, vine de la termocentrala Ovidiu și nu numai că a pătruns în toate casele satului, dar „a intrat și în producție“, cum spune mîndru președintele Sabri Emurla cînd vorbește despre electromotoarele care acționează moara cu ciocănele, despre cele ce acționează mașinile de la tîmplărie și incubatoarele de la ferma de păsări.

Începînd de anul trecut gospodăria împarte, lunar, avansuri în bani. O dată cu împărțirea avansurilor lunare s-a obținut și un spor substanțial al creșterii producției agricole la hectar. Iată cîteva cifre. În anul 1959 producția de grîu a fost de 1.429 kg la ha, producția de porumb de 2.800 kg la ha, iar cea de floarea-soarelui de 1.329 kg la ha. În 1960 producția la hectar a crescut: 1.800 kg la grîu, 3.176 kg la porumb și 1.936 kg la floarea-soarelui. Anul acesta se prevăd noi creșteri. Evident că împărțirea avansurilor cu regularitate a avut un rol stimulator în obținerea acestui spor de producție. Mai ales că, față de 1959, în 1960 s-a repartizat, în numerar, cu 5 lei mai mult de fiecare zi-muncă!

Pe suprafețele de pe care s-a strîns recolta de grîu au și început arăturile în vederea obținerii unei recolte suplimentare de porumb verde, pentru furaje. Unul din fruntașii arăturilor este tractoristul Ion Ilie.

Porumbul a crescut, pădure, pe ogoarele gospodăriei, întrecîndu-le pe acum statura președintelui Sabri Emurla și pe cea a brigadierului de cîmp Adi Izedin.

Anul acesta avansurile lunare, datorită creșterii valorii zilei-muncă, vor fi și mai mari. Punctul de vedere de azi al colectivștilor din Cobadin în problema avansurilor a fost exprimat astfel de Constantin Zamfir:

— La ultima plenară a Comitetului Central al partidului, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a vorbit de importanța contractelor de vânzare a produselor agricole către stat. Noi am hotărât să împărțim la zile-muncă numai atâtea produse cte ne fac trebuință pentru hrană, iar diferența să o primim în bani, pe care îi obținem din valorificarea produselor prin contractări cu statul. Astfel contribuim și noi la aprovizionarea orașelor cu alimente, iar cu veniturile bănești pe care le vom obține ne vom cumpăra cele de trebuință.

Plimbându-te pe ulițele largi și drepte ale Cobadinului, observi că, pe porțiuni de sute de metri, gardurile dinspre uliță sînt toate de piatră, iar în fața gardurilor, trotuare de asemenea din piatră. Cei ce nu le-au făcut încă le fac acum; piatra e gata pregătită în grămezi. Fiecare gospodar și-a zidit gardul pe gustul lui, dar trotuarul din dreptul casei sale este aliniat cu cel al vecinului. Porțiuni cu porțiuni, aceste trotuare se unesc într-unul singur, pe toată lungimea uliței, ca un simbol de piatră și beton ce marchează scoaterea țaranului din universul strîmt al bătăturii sale, un simbol al prosperării satului într-un tot unitar și armonios.

Silviu PODINĂ
Fotografii de Elena GHERA

Gospodăria colectivă din Cobadin obține an de an recolte bune de grâu și pentru că a introdus în cultură soiuri productive. În fotografie: se descarcă la magazinele grâu selecționat de soiul „Triumf”.

Și oile trebuie să facă „baie”. Scăldându-se într-o soluție chimică, ele sînt apărate împotriva bolilor.

Florica Popescu are în grijă ei 1.700 de găini. Creșterea păsărilor aduce colectivștilor din Cobadin importante venituri. Anul trecut ei au valorificat 5.700 de păsări.

FORUMUL TINERETII

În Italia (fotografia de jos), ca și în Belgia (fotografia din dreapta) sau în alte țări capitaliste, studenții își manifestă solidaritatea cu lupta clasei muncitoare pentru satisfacerea revendicărilor economice și politice.

Ce îi preocupă oare pe cei aproape un miliard de tineri de pe toate cinci continentele? Care sînt problemele lor, în a doua jumătate a secolului XX? În legătură cu aceasta, tineretul sovietic a propus o amplă și profundă dezbateră pe scară internațională: *Forumul Mondial al Tineretului*. Au trecut doar cîteva luni și nu există țară pe glob în care să nu se vorbească despre Forum. Interesul acesta unanim nu este întâmplător. La Moscova, la marea reuniune a reprezentanților organizațiilor de tineret, se vor lua în discuție cele mai importante probleme ale contemporaneității: dezarmarea, coexistența pașnică, lupta împotriva colonialismului și imperialismului, pentru apărarea păcii.

În capitala Uniunii Sovietice sosesc tineri din Răsărit și din Apus, tineri albi, negri, galbeni, budiști, catolici, protestanți, mahomedani și ateii, conservatori, liberali, radicali, socialiști și comuniști. Toți acești tineri se vor întîlni nu pentru a constata deosebiri de vederi,

ci pentru a reliefa ceea ce îi unește: dorința lor de pace. Ei vor discuta despre modul în care tineretul trebuie să acționeze spre a răspunde rolului său în societate. 60 de rapoarte și corapoarte vor încerca să dea răspuns acestei probleme.

Drumul spre Forum nu-i lesnicios pentru toți. Unii au trebuit să învingă ideile preconcepute cultivate de adversarii colaborării internaționale și acțiunile provocatoare ale acestora. Și le-au învins. Dovadă, faptul că peste 100 din cele mai mari organizații de tineret din America Latină vor fi prezente la Forum, ca și reprezentanții a 60 de uniuni naționale ale studenților, ai celor mai mari organizații de tineret din Asia — printre care secția de tineret a Partidului Congresului Național din India, Tineretul musulman din Ceylon, Consiliul tineretului din Pakistan, Uniunea Tineretului din Japonia, Tineretul democrat din Indonezia și altele. I. Eisenberg, reprezentant al Uniunii americane pentru apărarea drepturilor

Culoarea pielii nu poate împiedica prietenia tinerii generații. Fotografia înfățișează un grup de tineri cehoslovaci și din unele țări africane, reuniți la Praga cu prilejul Zilei prieteniei cehoslovaco-africane.

La unul din cluburile școlare din R.P. Ungară. Tineretul țărilor socialiste se bucură din plin de o viață liberă și fericită.

cetățenești de la Universitatea din Washington, a declarat: „Forumul poate fi foarte folositor pentru întărirea înțelegerii și încrederii reciproce, pentru menținerea păcii și pentru un viitor mai bun al tineretului întregii lumi“.

Personalități remarcabile de pretutindeni au salutat Forumul ca pe o manifestare de natură să contribuie la îmbunătățirea climatului internațional. Ele au relevat rolul important al generației tinere — generație care mâine va trebui să conducă societatea — în apărarea păcii.

Din Moscova vor porni, în ultimele zile ale lui iulie, către toate colțurile lumii, fotografii și imagini cinematografice: tineri de pretutindeni, discutând. Discutând despre marile probleme ale prezentului, despre viitorul lor, despre pace. Privindu-le, oamenii de bună credință vor gândi, fără îndoială, că în loc să se înfrunte pe câmpurile de luptă este incomparabil mai bine ca tinerii să discute, să facă schimb de păreri, să se întâlnească spre a se cunoaște și împrieteni.

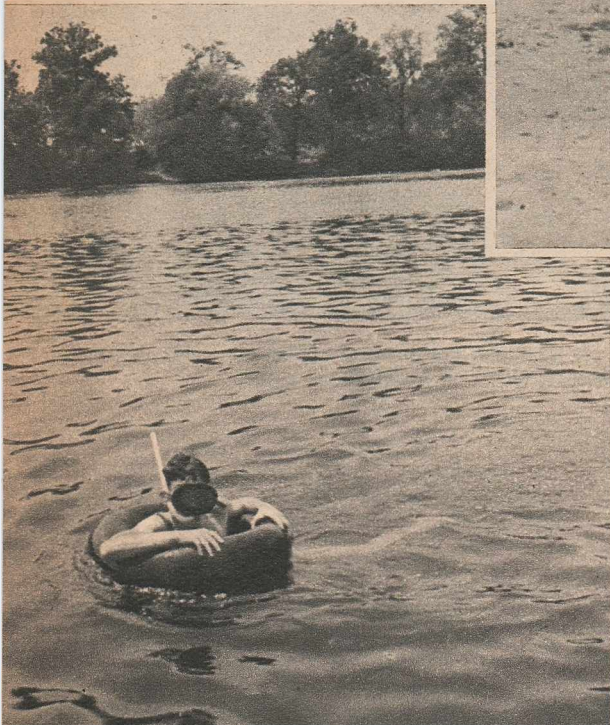
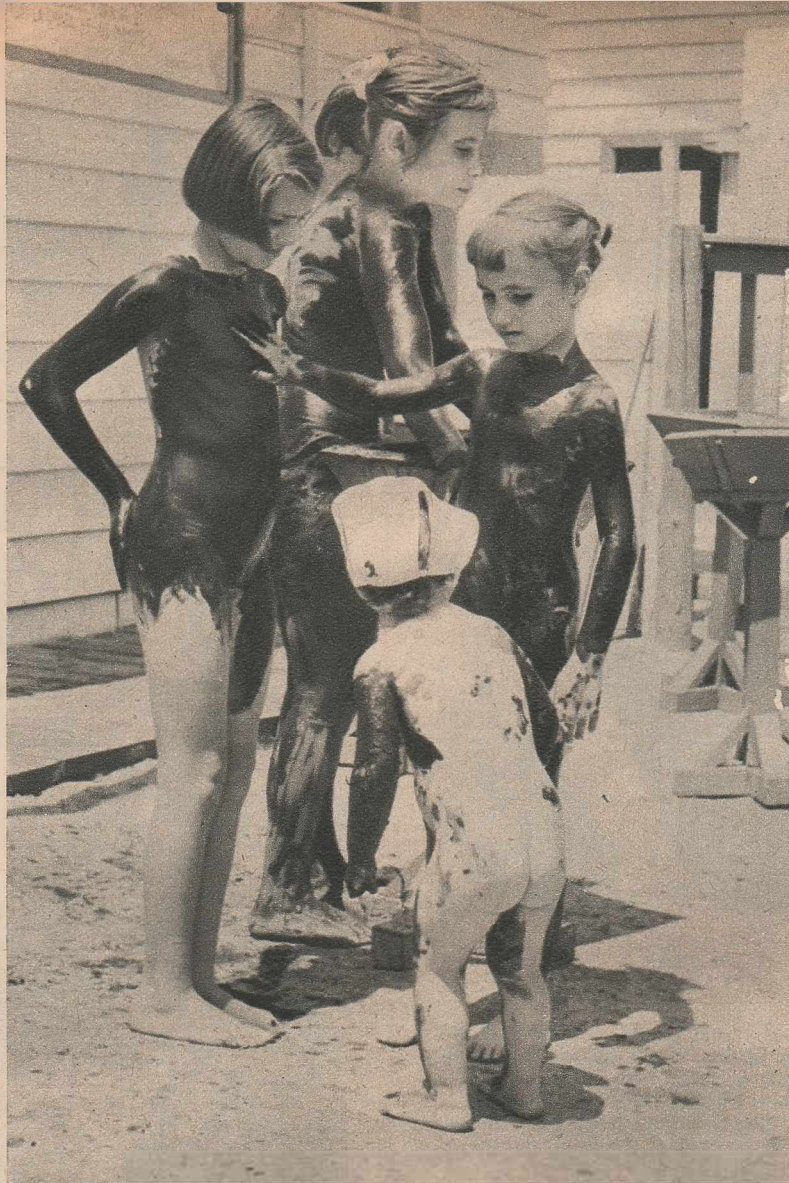
La Floreasca, în zilele de caniculă, unii preferă umbrele, alții înotul, iar alții o plimbare cu bicicleta de apă.

PLECĂM
LA BĂI
LA...
BUCUREȘTI

F cald! Și o dată cu cele 30 de grade Celsius, au început vacanțele, concediile de odihnă ale oamenilor muncii, exodul în afara orașului... Așadar, încotro? La munte sau la mare? Unde vreți. Dar bucureșteanul mai are — ca să zicem așa — și a... treia alternativă: posibilitatea să-și petreacă — dacă dorește — vacanța, sau o parte din vacanță, la el acasă, adică în Capitală. Chiar dacă, uneori, mai are nevoie de o cură de apă de Hebe sau de Căciulata, știe c-o poate face și în inima Cișmigiului; dacă simte nevoia să se lecuiească cu miraculosul nămol de Techirghiol, îl poate găsi, proaspăt, și pe malul lacului Băneasa, iar dacă simte necesitatea de a se răsfăța în mijlocul naturii, la iarbă verde, pe malul unor ape răcoroase sau pe nisipul cald al ștrandurilor, el poate să-și îndeplinească toate aceste dorințe chiar în București. Cincizeci de parcuri, sute de hectare de pădure, un colier format din nouă lacuri naturale — iată ce i se oferă bucureșteanului în aceste zile de vară.

★

Observați: un cvartal nou atrage după el un scuar nou, iar un cartier nou — un parc. Aceasta

Nu! Nu sîntem la Techirghiol, ci la ambulatoriul balnear de fizioterapie și cultură fizică medicală de la Băneasa.

Peste cîteva secunde, „temerarul” scufundător va începe explorarea a-đîncurilor... lacului Mogoșoaia.

este deviza constructorilor Capitalei noastre. Bucureștii își întinde astăzi spațiul verde pe o suprafață de aproape 900 de hectare. Revin deci acum cîte șapte metri pătrați de spațiu verde de fiecare bucureștean — aproape de trei ori mai mult decît avea în perioada antebelică. Așa s-a născut în Bucureștii Noi parcul „N. Bălcescu”, admirabil loc de odihnă și recreație pentru locuitorii din acest cartier. Pe vremuri parcul acesta era doar grădina personală a latifundiarului. Bazilescu, în care, timp de jumătate de veac, n-a reușit să se plimbe nici

un singur muncitor. În schimb, același Bazilescu admitea „plebea” într-o „rezervație” — acolo unde își desfăcea butoaiele cu bere produsă de fabrica sa. În partea cealaltă a Capitalei, în bulevardul Muncii de astăzi — acolo unde au fost cîndva niște imense gropi — s-a născut parcul „23 August”. În inima Bucureștiiului, în fața Sălii Palatului R.P.R., un scuar frumos te cheamă să-l admiri. Lîngă Teatrul de Operă și Balet, cartierul Cotrocenilor s-a îmbogățit cu încă un parc. E bine ca cititorul să știe că parcul Cotroceni (cel vechi) prezintă resturi ale celebrului codru al Vlăsiei, că aici, în martie 1821, Domnul Tudor și-a adunat tabăra pandurilor săi. Să mergem mai departe și să poposim în fosta groapă Tonola. În mai puțin de un an groapa aceasta a fost transformată în unul din cele mai atrăgătoare parcuri ale Capitalei. Parcul Tonola a constituit și un examen pe care l-au dat arhitecții de la „Proiect-București”, împreună cu specialiștii în amenajarea grădinilor și cu florarii. Bucureșteanul nu uită de bătrînul Cișmigiu, pe care-l vizitează din martie, cînd răsare primul ghiocel, pînă în iarnă, cînd zăpada acoperă covorul gros de frunze arămii. După cum același bucureștean știe că sub dealul Filaretului, parcul Libertății, cu aleile sale largi, cu o perspectivă impunătoare, devine prin prefacerile ce i se aduc un admirabil loc de odihnă. Fiindcă veni vorba despre parcul Libertății, vă amintim că aici a avut loc o adunare a revoluționarilor de la 1848, iar mai tîrziu, în 1890, circa 5.000 de muncitori bucureșteni l-au sărbătorit aci pe primul 1 Mai.

Iată-ne și în Parcul de cultură și odihnă „I.V. Stalin” — 120 de hectare de verdeață, de flori, cu mii de trandafiri, 60 de hectare de lac, cu teatru în aer liber, săli de expoziții, biblioteci, cu admirabile locuri de joacă pentru copii, de plimbări cu barca, cu vaporeșele... Aleile amenajate în ultimii ani, covoarele imense de flori, gazonul, fîntînile arteziene, totul îndeamnă la bună dispoziție și recreație.

★

Și acum, dincolo de barierele Capitalei. Primul popas: Mogoșoaia. Veche reședință de vară a lui Constantin Brîncoveanu, parcul cu păuni, lacul cu nuferi, ștrandul,

Croazieră pe Herăstrău. Divertisment plăcut, la îndemna tuturor.

Snagovul își are farmecul său specific, pe care îl oferă cu generozitate vizitatorilor.

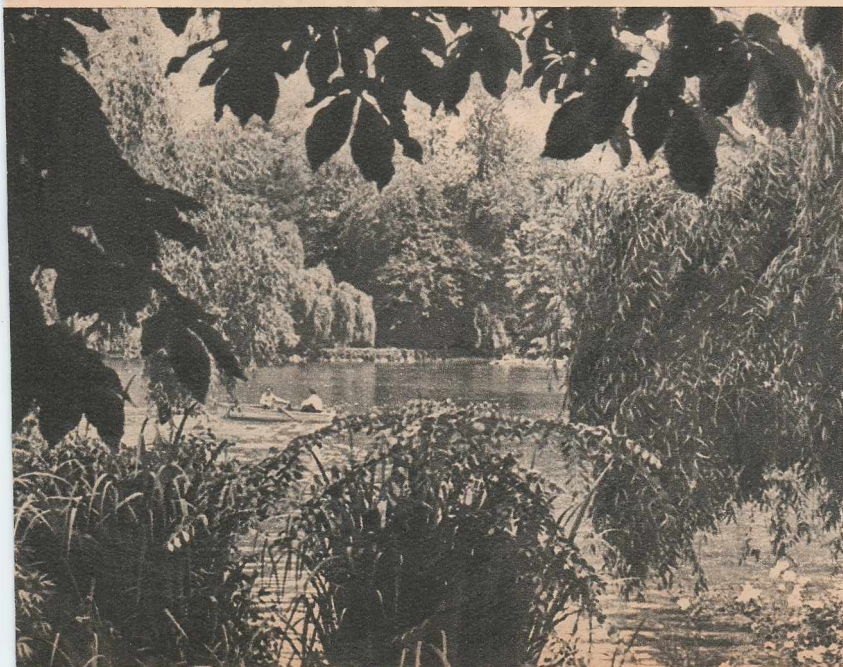

pădurea umbroasă, tot acest colț încântător situat la un sfert de ceas cu autobuzul este azi la dispoziția dv. Pe vremea când același parc, același palat și același lac erau încă proprietatea ultimilor prinți Bibescu (și epoca respectivă nu-i prea îndepărtată), nici bucureștenii propriu-zis și nici localnicii nu puteau pătrunde dincolo de zidurile înalte ale palatului. Astăzi însă, porțile sînt deschise pentru toată lumea și la Mogoșoaia! Tot aici se află și Muzeul de artă feudală. Într-un singur an — în 1960 — prin sălile

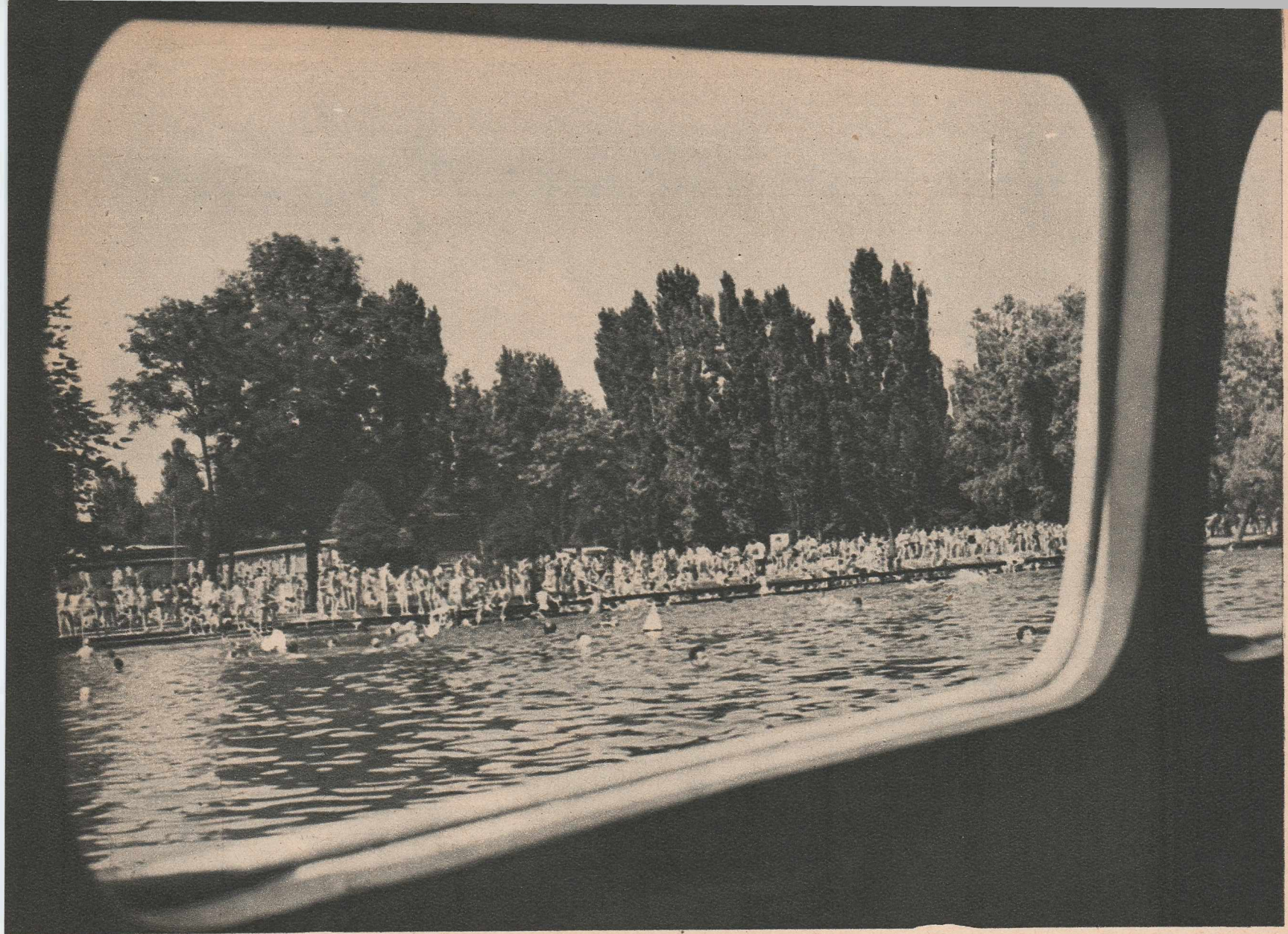
muzeului au trecut peste 30.000 de vizitatori. Sînt aci de văzut multe din cele mai reprezentative creații artistice realizate în Țara Românească în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, exponate din care se pot deduce meșteșugul, priceperea și bunul gust al sculptorilor în lemn, al țesătorilor în fir scump. Alături de toate acestea, diferite documente vechi. Interesant a rezolvat muzeul prezentarea felului în care erau realizate veniturile financiare ale statului feudal. Un grafic, întocmit de muzeografi după documentele vistieriei Munteniei

Un pictor amator a descoperit un colț „de efect” pe malurile Herăstrăului.

Un aspect din Deltă? Sau poate un colț necunoscut cu vegetație luxuriantă? Nici una, nici alta! Priviți mai atent fotografia și veți identifica, desigur, locul. Este chiar în inima Capitalei: în Cișmigiu...

Uff, este o zi într-adevăr caldă! Dovadă: pînă și unul din marile ștranduri ale Bucureștilor — Floreasca I — a devenit neîncăpător.

din anul 1698, ilustrează încasarea veniturilor: 64 la sută erau smulse de la țărâni, 33 la sută de la neguțatori, meseriași și slujbași, în timp ce contribuția boierilor nu era mai mare de 3 la sută...

★

Nuferii de la Mogoșoaia au rube-deniile apropiate pe apa lacului Snagov: superbele flori „sfinte” de pe malul Gangelui, exoticii lotuși — monumente ale naturii la noi —

îmbogățesc și ei înfățișarea unuia din cele mai atractive locuri de odihnă și recreare ale bucureșteanului. Parcul de la Snagov — inima marii păduri seculare — lacul, lung de 16 km, cu vaporețele care-l străbat de la un cap la altul, ștrandul, toate acestea sînt azi un admirabil loc de excursie, situat la 30 km de București. Vă amintiți? Odo-bescu, scriitor de talent, arheolog și om de gust, a vorbit despre frumusețea acestor locuri în pove-

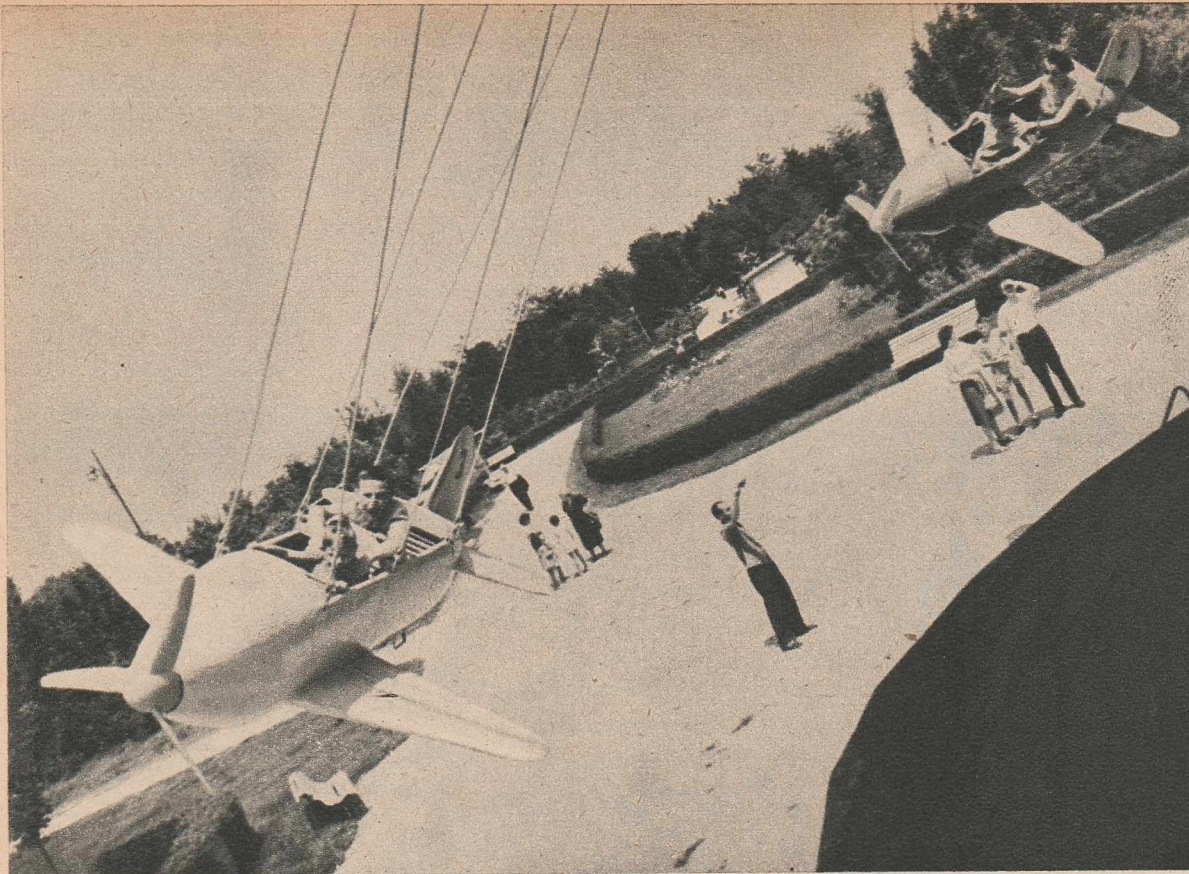
tirea „Cîteva ore la Snagov”. Cîteva ore la Snagov — ca să folosim titlul scriitorului — mai pot însemna pentru dv., cei care vizitați locul, o incursiune în istoria culturii din Muntenia: o plimbare în insula de pe lacul Snagov duce acolo unde încă în secolul al XVIII-lea Antim Ivireanul, mitropolit și tipograf, și-a instalat tiparnița de sub ale cărei teacuri a scos atîtea și atîtea frumoase tipărituri. Vizitatorul va întîlni la Snagov și mă-

năstirea care, după toate probabilitățile, a fost ctitorită de Mircea cel Bătrîn și a fost refăcută în secolul al XV-lea de către Vlad Țepeș ca fortăreață de apărare împotriva turcilor. În 1840 chiliile acestei mănăstiri au fost transformate în închisoare politică. Aici a fost întemnițat Dumitru Filipescu, conducătorul mișcării republicane și antifendale de la 1840, mișcare în care se afla și marele revoluționar democrat Nicolae Bălcescu.

În zile de caniculă, bucureșteanul merge la Argeș (foto 1); deși din centrul Capitalei pînă la pitoreasca pădure de la Mihăilești, prin care trece apa răcoroasă a râului, e cale destul de lungă, accesul publicului se face destul de ușor: cu tramvaiul 15 pînă la capăt și încă 20 de minute cu autobuzul.

După osteneala călătoriei pînă la malul Argeșului, această invitație spre cabana cu bufet-băuturi-cazare (foto 2) este binevenită. Dar... realitatea e alta. Unul din fotoreporterii noștri a surprins momentul cînd cabaniera — ridicînd din umeri — nu a putut oferi oaspeților nici gustări la bufetul fîgăduit, nici băuturi răcoritoare,

turistul sovietic — un oraș admirabil, mare, modern, dar și odihnitor ca o imensă stațiune climaterică...”

★

Și acum, încotro? Alegeți dv. locul cel mai atrăgător pentru odihnă și recreare: aveți la dispoziție 50 de parcuri și sute de scuaruri și grădini. Și dacă inima vă dă ghes, găsiți locuri odihnitoare și interesante și în pădurea Băneasa, cu colțul ei zoologic în plină dezvoltare, cu rezervația de cervidee, cu un poligon de tir sportiv; după cum găsiți locuri răcoroase și în pădurea Pustnicul sau la Mihăilești, pe malul Argeșului.

Așadar, alegeți. Aveți de unde...

F. URSEANU

Fotografii de S. STEINER, A. MIHAILOPOL,
E. IAROVICI și E. GHERA

“Escadrila” a decolat: cinci minute de zbor pentru micii bucureșteni! Iată una din numeroasele distracții pentru copii, în Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin”.

Cele nouă lacuri din jurul Capitalei dau posibilitate pescarilor amatori să infirme glumele tradiționale ce se fac pe seama lor.

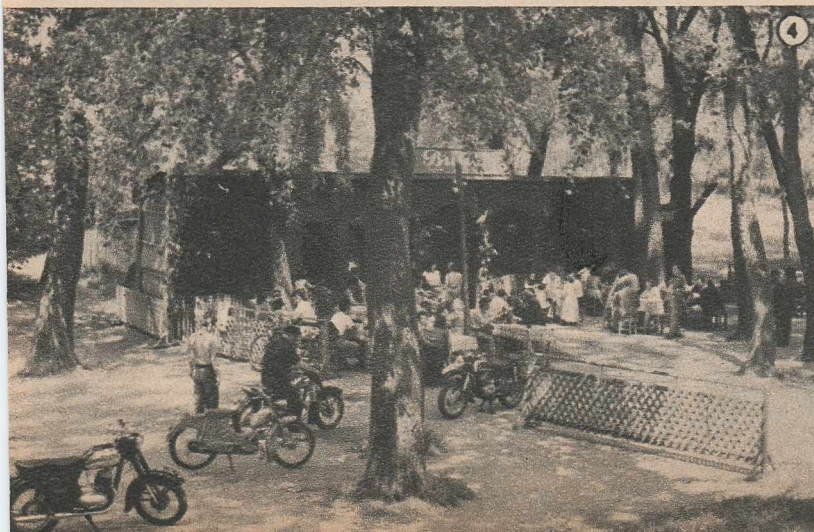
Dacă mai sînt bucureșteni care nu s-au depărtat prea mult de Cișmigiu, e bine să afle că Snagovul e tot un loc de recreare al orașului lor — deși pînă acolo sînt 30 km — și, în același timp, că drumul de la București pînă pe țărnul lacului respectiv nu durează azi mai mult de 55 de minute. În timpul verii, autobuzele îi așteaptă la capătul șoselei Kisselef... De bună seamă că mulți dintre dv. mergeți la plimbare, mai cu seamă în zilele de caniculă, pe șoseaua Kisselef. Poate vă amintiți că șoseaua aceasta a fost tăiată din inițiativa generalului rus Kisselef. Vă reamintim că populația Bucureștiului a intenționat, inițial, să-i ridice lui Kisselef un monument. Generalul rus n-a fost de acord cu acest lucru și a avut o altă propunere: să se facă niște fîntîni sau o șosea. Ceea ce s-a și întîmplat.

★

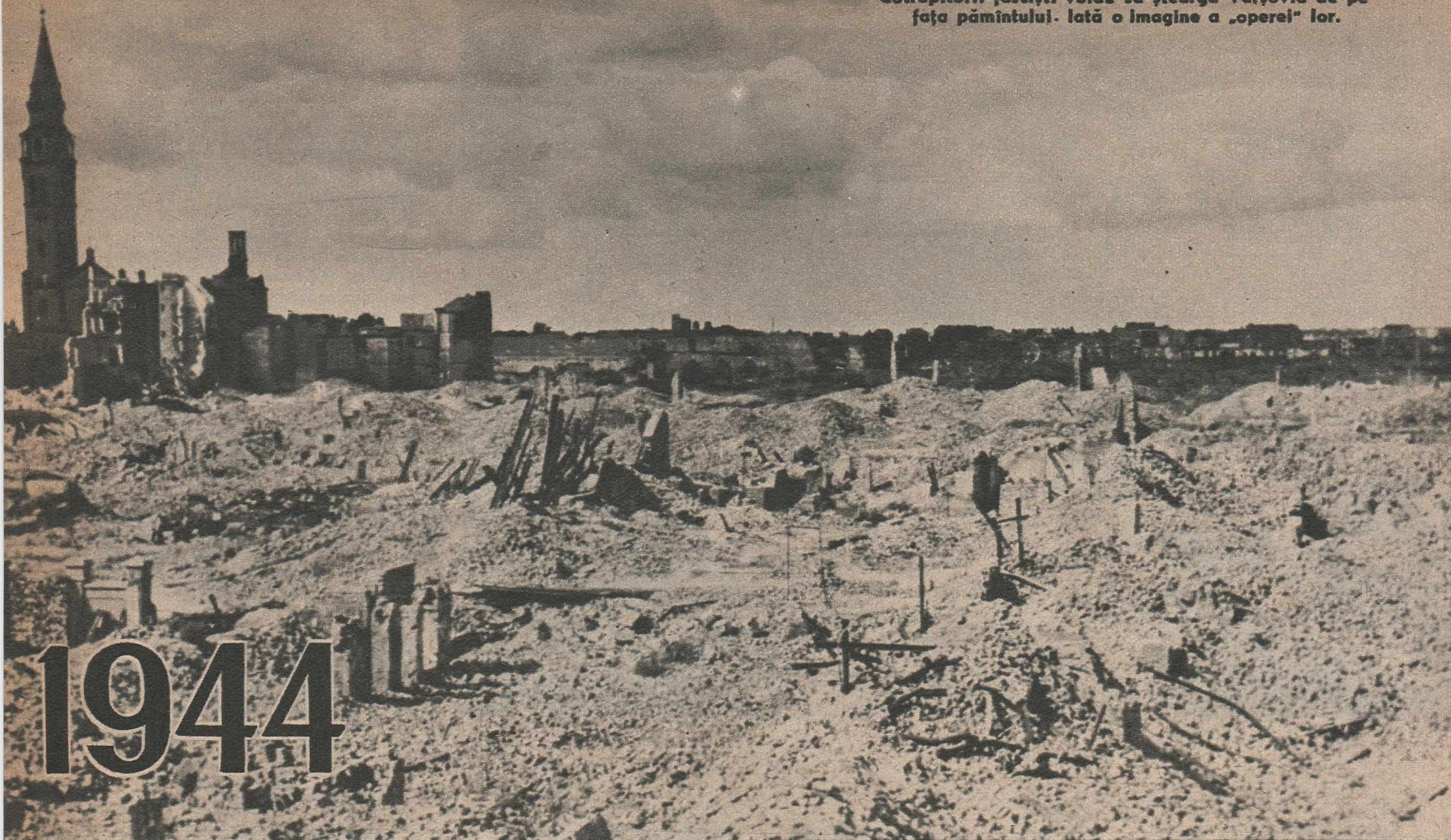
Peste 18 milioane de bujori, de lalele, petunii, begonii, trandafiri... Florile, parcurile și scuarurile, bu-

levardele împodobite cu verdeață, toate acestea constituie o admirabilă haină de vară a frumoasei noastre Capitale. Că lucrurile stau așa, ne-o arată, printre altele, și mărturia unui oaspete străin, făcută recent pe calea undelor: „Începînd de la aeroport — declara la posturile noastre de radio lordul Boyd Orr — am văzut peste tot flori, roze mari, perdele de flori; pe străzi principale — flori, în piețe — flori, iar la periferii — păduri naturale, lacuri frumoase. Dumneavoastră — adăuga oaspetele — sînteți foarte norocoși: aveți un oraș minunat!” Cîteva zile mai tîrziu, douăzeci de turiști sovietici — oaspeți din Tbilisi — după tradiționalul tur cu autocarul prin Capitală, au făcut o apreciere asemănătoare. Inginerul N. Kurtadze, conducătorul grupului, împărtășindu-ne părerea oaspeților, spunea: „Știam că Bucureștiul este un oraș frumos, dar că este chiar atît de frumos nu ne-am închipuit. Aveți — sublinia

nici găzduire (foto 3). Faptul se petrecea într-o zi călduroasă de vară, în a doua jumătate a lunii iunie. Cabana era închisă de cîteva săptămîni — după ce funcționase din plin toată iarna... În schimb, la bufetul din șosea, bine aprovizionat, nu mai găseai nici o masă liberă (foto 4).

Cotropitorii fasciști volau să ștergă Varșovia de pe
fața pământului. Iată o imagine a „operei” lor.

1944

DOUĂ VARȘOVII

de Ioan GRIGORESCU

1961

Luminile Varșoviei renăscute.

V

ăzînd pentru prima dată Varșovia m-am întrebat cum a arătat acest oraș înainte de război.

— A fost un oraș splendid! L-a pictat și Canaletto — mi-a spus însoțitorul meu.

— Va fi un oraș splendid! — l-am auzit mai tîrziu pe arhitectul principal al orașului, Ciborowski. Să veniți la noi peste zece ani.

Am revenit după numai doi ani. Trecînd din nou pe străzile Varșoviei, aproape că uităsem imaginile din trecut și eram gata să cred că exagerasem proporțiile distrugerilor pricinuite de război. În realitate orașul renăștea în fiecare zi, reîntrupîndu-se din propria sa cenușă. Din cărămida veche, după planurile vechi, din molozul ruinelor care generaseră o uriașă industrie: aceea a fabricării materialelor de construcție din trupul unui oraș fărîmițat, prăbușit, tocat de bombe și de canonade, pîrjolit de aruncătoare de foc fasciste. Acolo unde nu se mai găseau planurile vechi, constructorilor le venea în ajutor Canaletto. Unde nici Canaletto nu mai putea ajuta, venea memoria nemuritoare a poporului, care n-a uitat nimic din ceea ce fusese frumos și trebuia preluat. Orașul număra un milion de urbaniști. Fiecare varșovian își avea părerile lui despre cum și cît se construiește, planurile lui de reconstrucție și de înfrumusețare a orașului condamnat la dispariție de către căpeteniile fasciste care, pe locul lui, proiectaseră plantarea unui uriaș cîmp de cartofi.

La 17 ianuarie 1945 ziarele poloneze din Lublin și din celelalte orașe eliberate cu aproape jumătate de an în urmă (la 22 iulie 1944) au publicat relatarea primului corespondent de presă intrat în Varșovia eliberată: „Toate podurile peste Vistula sînt aruncate în aer. Trecerea fluviului se face cu mult risc, numai peste stratul de gheață. Centrul Varșoviei prezintă imaginea unei îngrozitoare distrugerii. Aproape că nu mai există nici o casă întregă. Se înalță doar scheletele vechilor construcții și mormane uriașe de ruine. Mai bine arată doar cartierul în care au locuit nemții, adică împrejurimile aleilor Szucha. În centrul Varșoviei, populație civilă nu se vede de fel. Conform unor informații încă necontrolate, ar mai exista ceva populație civilă în cartierele Ochota și Mokotow...”

Și iată relatarea unui corespondent de presă transmisă 15 ani mai tîrziu: „Astăzi dimineață au asaltat orașul 690 tramvaie, 70 troleibuze, 280 autobuze și cîteva sute de taxiuri. Vistula este traversată de cinci poduri care leagă între ele cele două jumătăți ale orașului. 1.160.000 cetățeni ai Varșoviei, care locuiesc în peste 530.000 locuințe, se pregătesc pentru activitatea lor zilnică. Aproape o jumătate din ei, adică 525.000 oameni, muncesc în întreprinderile de stat: în cele 50 de mari uzine varșoviene (din care 30 construite în ultimii cincisprezece ani, iar celelalte 20 reconstruite după devastarea lor de către ocupații), în întreprinderile de construcții, în transporturi și comunicații, în comerț și în administrație. În Varșovia există 204 școli elementare, 54 licee și 13 institute de învățămînt superior,

18 teatre și 40 de cinematografe. Ca în fiecare zi, și în această dimineață la Varșovia sînt deschise peste 3.500 magazine de stat și cooperatiste, iar cafelele de stat, expres-urile, barurile și restaurantele varșoviene dispun de aproape 30.000 locuri, care, fără îndoială, vor fi ocupate pînă la ultimul, deoarece varșovienilor le place să schimbe o vorbă la o cafea și nu numai... la o cafea... Din gările Varșoviei pornesc trenuri spre toate capitalele Europei. De pe aeroportul ei, avioanele își iau zborul spre Moscova, spre Praga, Budapesta, București și Sofia, spre lumea întreagă”.

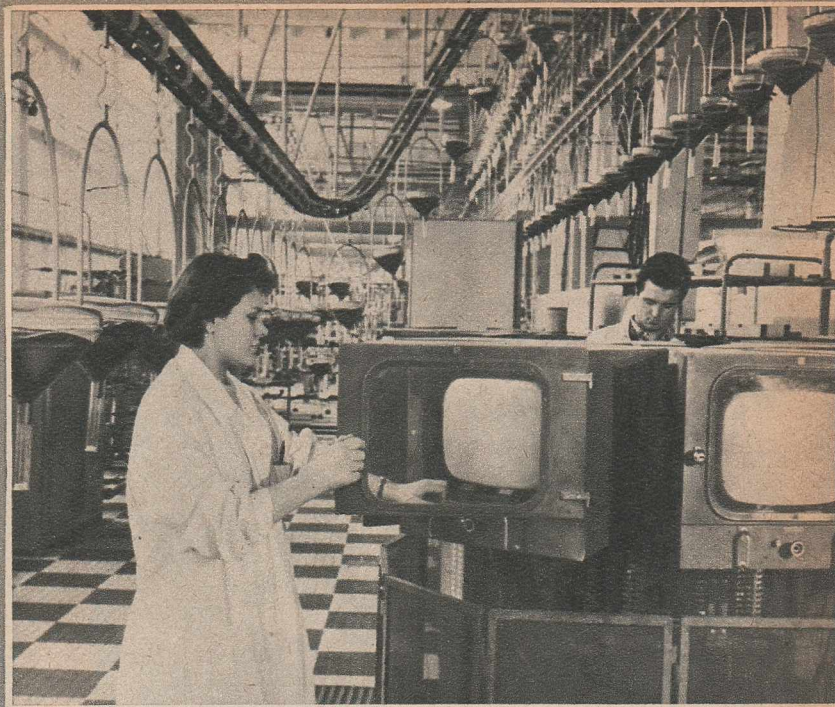
Văzînd orașul renăscut, pe care urbaniștii burghezi îl credeau mort pentru totdeauna, socotindu-l definitiv îngropat sub nesfîrșitul morman de ruine, nu-ți poți stăvili uimirea: ce muncă titanică a trebuit să depună poporul polonez, ce uriașă cheltuială de energie umană și materială, ce dragoste fierbinte din partea celor peste un milion de locuitori ai orașului pentru Varșovia lor!

Străbătînd marile magistrale ale orașului, Est-Vest și Nord-Sud, construite în anii planului șesenal, uriașele cartiere de locuințe nu mai păstrează decît ici-colo zidurile vreunei case arse ori urme ale ruinelor necurățate la o margine de șantier, semnele cumplitei lor tragedii. Pe malul drept al Vistulei, care desparte orașul în două, se văd uzinele de automobile „Jerani”, iar în dreptul lor, dincolo de fluviu, marea oțelărie „Warszawska Huta”, înălțată pe un loc unde cu cîteva ani în urmă se revărsa marea dezolantă a ruinelor. Lîngă uzinele de automobile se profilează o gigantică termocentrală, nucleul termoficării viitoare a întregului oraș, iar alături de ea, pe malul Vistulei, își ridică ciocurile metalice spre cer portul fluvial al Varșoviei. Capitala Poloniei a depășit de mult faza reconstrucției. Acum, la ordinea zilei se află problemele întăririi forței industriale a orașului, crearea celor mai bune condiții de viață pentru locuitorii lui.

În ultimii ani pe harta orașului au apărut nenumărate obiective industriale noi: o uzină de motociclete, o fabrică de televizoare și aparate de radio, o uzină de macarale-turn, o fabrică de tricotaje, alta de lămpi electrice... Producția industrială a Varșoviei de azi este de peste șase ori mai mare decît cea dinaintea războiului. Efortul constructiv al poporului e uriaș, dar și greutățile sînt încă însemnate.

Varșovia a crescut dincolo de granițele cunoscute, numărul locuitorilor l-a depășit pe cel dinaintea războiului, iar proporția celor ocupați în fabricile și uzinele orașului e cu 200 la sută peste cea din 1939.

Cotropitorii fasciști care țineau să șteargă Varșovia de pe fața pămîntului, pentru cutezanța pe care varșovienii au avut-o răscolîndu-se împotriva hoardelor ocupante, nu puteau „planifica” pentru 15 ani ai orașului condamnat decît 15 recolte de cartofi. Poporul eliberat i-a făurit însă Varșoviei un alt viitor. El a făcut din orașul pe care l-a reclădit strădă cu stradă, casă cu casă, inima unei țări puternice al cărei puls e înainte de toate semnul izbînzii vieții asupra morții.

La fabrica de tuburi catodice pentru televizoare de la Iwiczno.

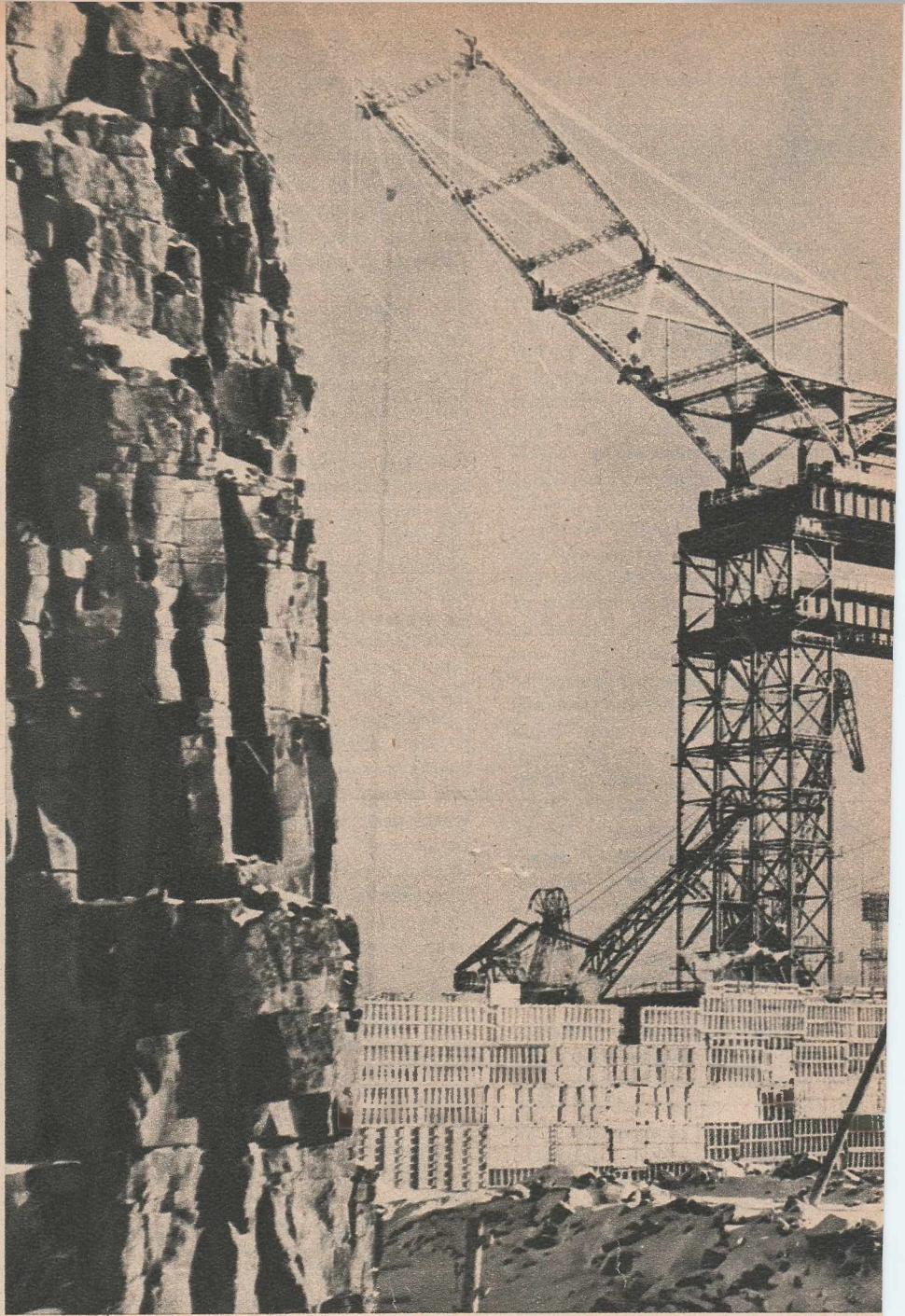

Uzina de aluminiu de la Skawino.

Portul Gdansk a luat o mare dezvoltare în anii puterii populare.

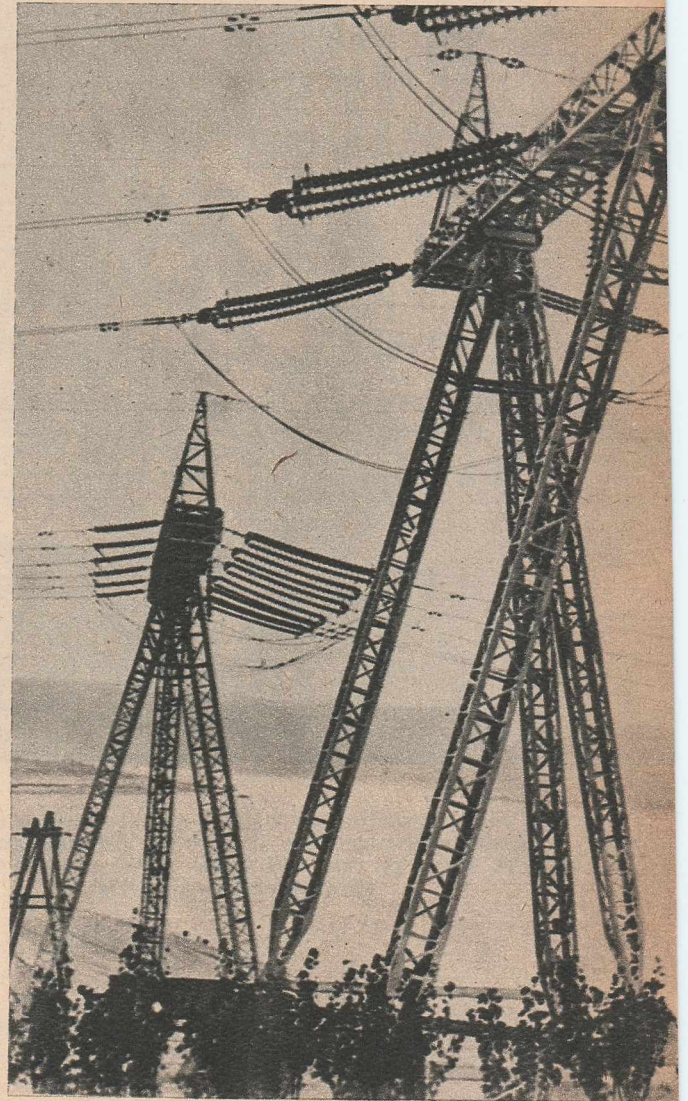
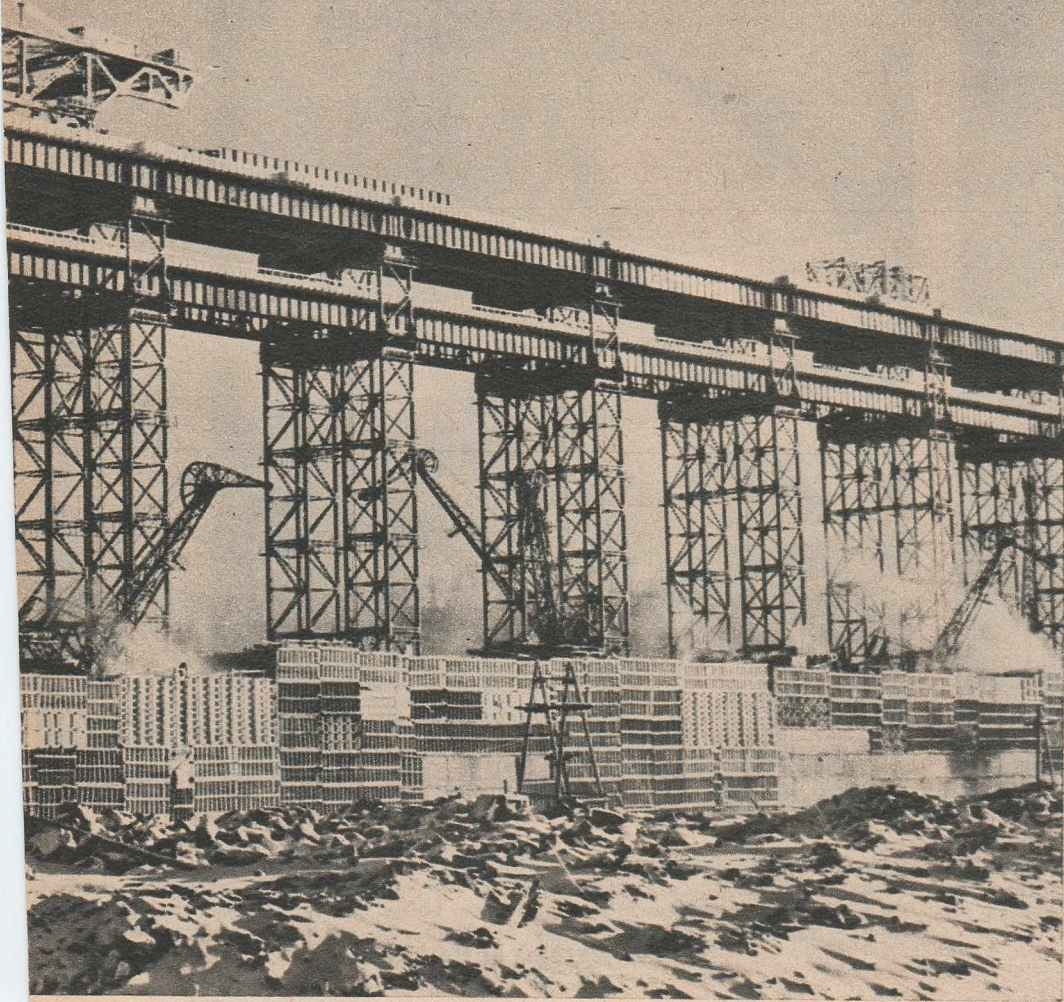
CONSTRUCTORII AI COMUNISMULUI

„Colosul siberian”. Sub această denumire este cunoscut șantierul hidrocentralei Bratsk de pe Angara, a cărei putere instalată va fi de 4.750.000 kW, de două ori mai mult decât a celei mai mari hidrocentrale din lumea capitalistă – Grand Coulee de pe fluviul Columbia (S.U.A.), cu o putere de 2.314.000 kW.

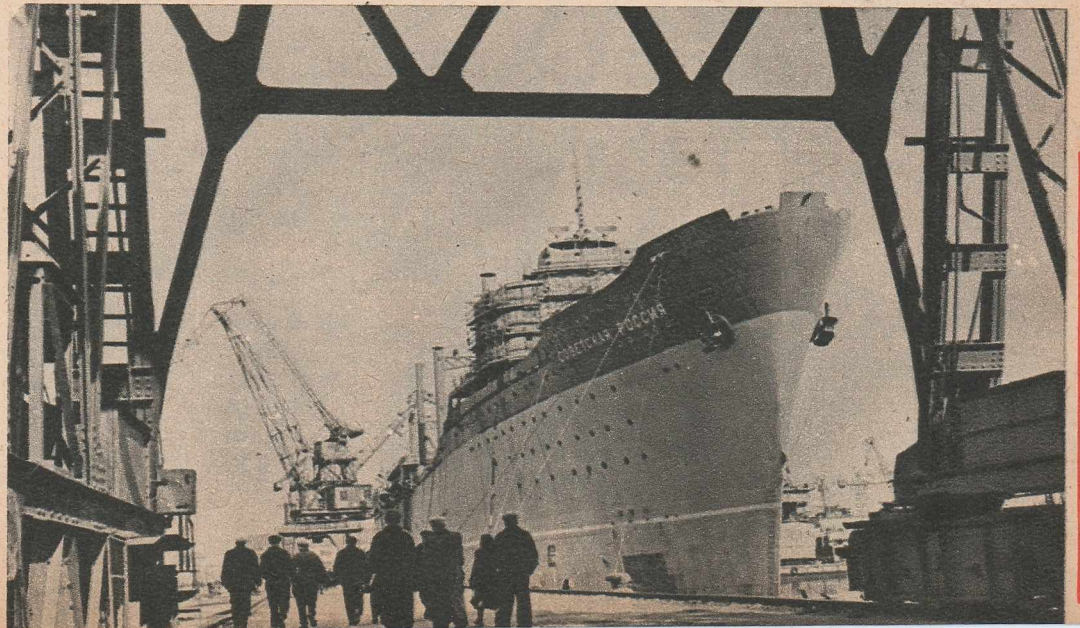
Santier U.R.S.S.

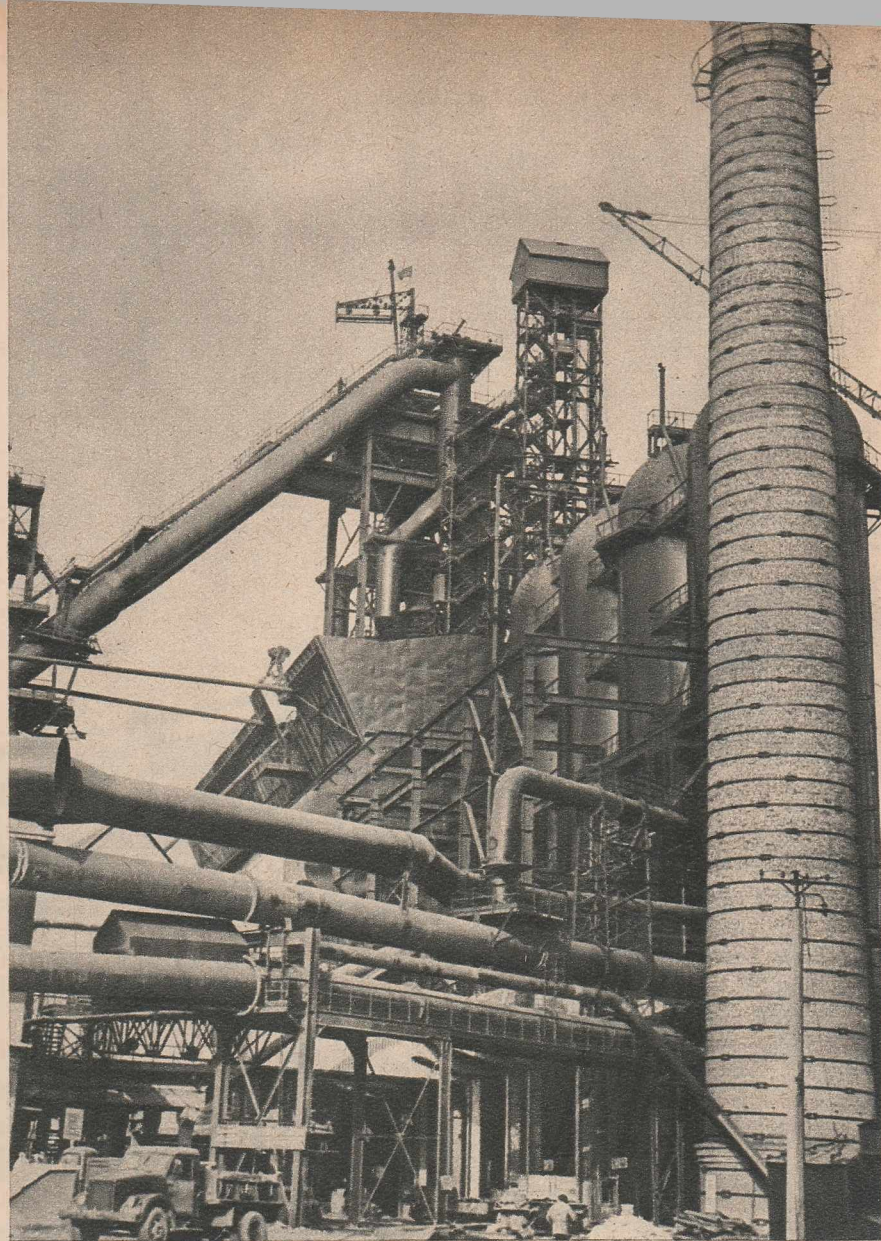
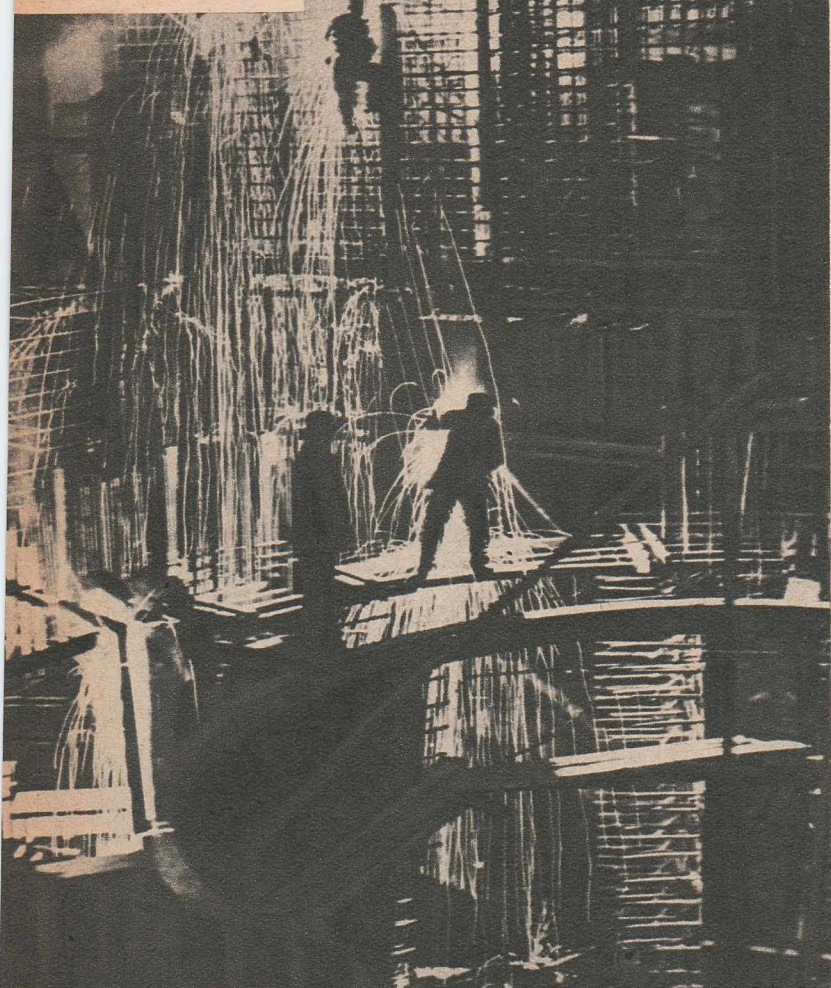
Pentru prima oară în lume au fost create în U.R.S.S. linii de înaltă tensiune (500 kV) cu o lungime de peste 1.000 km. În prezent este în curs de construire linia dintre Stalingrad și Donbass, a cărei putere (750.000 kW) și volтаж (800 kV) nu vor avea egal.

„Sovetskaja Rossia“, vas amiral al flotilei de baleniere sovietice (cel mai mare de acest fel din lume – 217,8 m lungime, 45.000 tone deplasament), va părăsi șantierul naval din Nikolaev înainte de termen, în chiar ziua deschiderii Congresului al XXII-lea al P.C.U.S.

ТЬ БУДЕТ АТОМ
ИМ. А НЕ СОЛДАТОМ

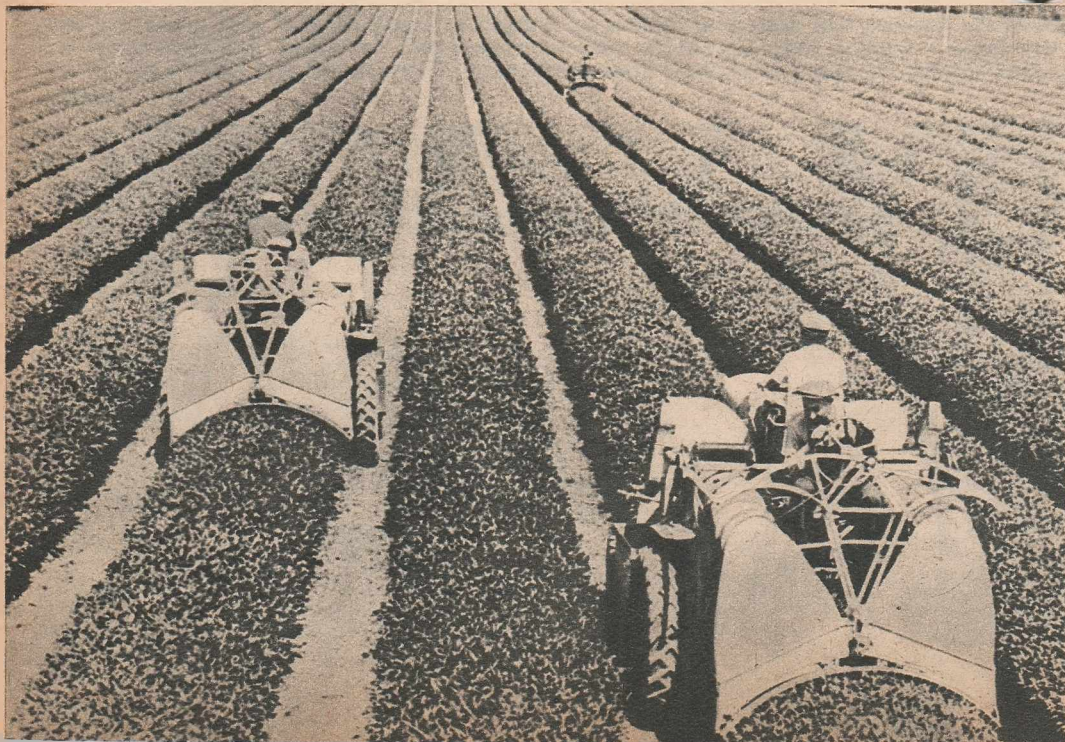

„Atomul să fie muncitor, nu ostaș!“ — este deviza constructorilor noulor centrale atomoelectrice din Novo-Voronej, cu o putere de 420.000 kW. Placa pe care sînt scrise aceste cuvinte este prinsă pe frontispiciul construcției.

Acest furnal-gigant, intrat în funcțiune la sfîrșitul anului trecut la Krivoi Rog (R.S.S. Ucraineană), nu are egal în lume ca putere, ca nivel de mecanizare și automatizare. Totuși va fi depășit curînd de furnalul ce se construiește la Tula, în cinstea Congresului al XXII-lea al P.C.U.S.

Pădure de... porumb. Acest „rege al ogoarelor“ cucerește în U.R.S.S. teritoriile tot mai vaste.

Septenalul înarmează agricultura cu mașini și mecanisme moderne. Pe întinsele plantații de ceal din R.S.S. Gruzină, muncile agricole, inclusiv recoltarea, au fost mecanizate.

CARTI

TARA VINURILOR

Recenta carte „Tara vinurilor” de Constantin Prisnea oferă cu generozitate recenzen-tului posibilitatea unor varii și multiple marginalii. Și aceasta chiar de la definirea structurii cărții. Astfel, prin evocarea documentată a locurilor și oamenilor din podgoriile țării, am fi imbiat să considerăm „Tara vinurilor” un amplu reportaj. Ceea ce au și făcut unii cronicari. Dar prin speculațiile nuanțate asupra diferitelor soiuri de vinuri, prin referirile istorice — expuse fără rigiditate, ci doar așa „în trecut” — asupra dezvoltării vitei de vie în țara noastră, prin invocarea unor nume celebre din care nici aici nu lipsește diversitatea informației (autorul aduce ca martori în sprijinul argumentației sale pe Ovidiu, Dimitrie Cantemir, pe François Villon, Rabelais, Mihail Sadoveanu, Baudelaire și alții alții), deci prin caracterul acesta de „livresc” de loc greci, pentru că este însoțit de notațiile atente ale unui bun observator al vieții, „Tara vinurilor” poate fi catalogată și ca un eseu; după cum discretă sfătoșenie de povestitor moldav a autorului acordă multor pagini ale cărții o notă epică ce răfătuiește „Tara vinurilor” în sfera beletristicii.

Reportaj, eseu sau povestire, cartea are totuși un ton unitar, nu numai pentru faptul că toate acestea se îmbină organic, dar și pentru că întreaga carte e străbătută de suflul unei confesiuni directe, autentice. Ceea ce e în cazul de față îl sporește interesul și puterea de atracție. De aici și accentele lirice care punctează filele „Țării vinurilor”. Bucuria descoperirii savoarei irezistibile emanate de buchetul cutărui sau cutărui vin e mărturisită de autor fără ocol și contagios. Se mai adaugă la aceasta și expresia concisă, definitivă, care închide în ea ca într-o fiolă esența licorii respective. Dar bucuria e mai din plin mărturisită când în peregrinările sale autorul întilnește oamenii din gospodăriile de stat și colective care îngriesc via, strugurele și vinul cu pasiune și, înarmați cu luciditatea metodelor științifice, asigură dezvoltarea viticulturii în țara noastră. Autorul e mîndru de succesele vinului nostru peste hotare și nu uită să aducă elogiu acelora care au creat și creează condițiile progresului acestei ramuri importante din economia țării. Și mai aflăm accente de lirică confesiune și în dragostea pe care Constantin Prisnea și-o declară atunci când descrie dealurile molcome și văile catifelte — pitoreștiile lăcașuri ale vitei de vie; vinul devine acum doar un pretext pentru scrierea unor pagini de cîntare a „Romniei noi, socialiste”.

Tralan STOICA

MUZICA

Al doilea Concurs și festival internațional „George Enescu”

● La comitetul de organizare a Concursului și festivalului internațional „George Enescu” sosesc mereu înștiințări de participare. La concurs s-au înscris pînă acum peste 120 de muzicieni din 21 de țări: 45 de concurenți la secția pian, 36 concurenți la secția vioară și 45 concurenți la secția canto.

● În cadrul manifestărilor prilejuate de festivalul internațional „George Enescu” își va da concursul și orchestra simfonică a Radioteleviziunii sovietice, sub conducerea dirijorului A.V. Gauk. Printre altele, orchestra va interpreta la festival Simfonia I-a de George Enescu.

● Studioul de filme documentare „Alexandru Sahia” pregătește furnarea, în timpul festivalului, a două filme care vor fi difuzate în țară și peste hotare.

● Cu prilejul Concursului și festivalului internațional „George Enescu”, și-a anunțat sosirea în țara noastră și Hardie Ratcliffe, președintele Federației internaționale a muzicienilor, care și-a exprimat dorința de a discuta cu reprezentanții vieții noastre muzicale o serie de probleme cu caracter profesional, în vederea stabilirii unui larg schimb de experiență pe plan muzical.

● Printre personalitățile de seamă care vor asista la cel de-al doilea Concurs și festival internațional „George Enescu” ce se va desfășura la București între 5 și 20 septembrie 1961, se numără și cunoscuții compozitori Dmitri Kabalevski (U.R.S.S.), Sophia Lissa (R.P. Polonă) și Eugen Suchon (R.S. Cehoslovacă).

TEATRU PE DISC

Semnalăm inițiativa laudabilă a casei de discuri „Electrecord” de a face imprimări de spectacole teatrale. Debutul în această direcție s-a făcut cu unele lucrări ale marelui nostru dramaturg Ion Luca Caragiale („Conu Leonida” față cu reacțiunea” și „C.F.R.”). Din păcate, ne aflăm însă tot în faza... debutului. Sîntem informați că sînt programate și alte spectacole. Printre acestea se numără „Steaua fără nume” de Mihail Sebastian și „Citadela sfîrșimată” de Horia Lovinescu. Mai multă operativitate în această direcție desigur că n-ar strica... Dimpotrivă.

NU NUMAI INTERPREȚI...

În ultimul timp se întimplă tot mai des ca, asistînd la spectacolele artiștilor amatori, să-i aflu pe interpreți și în altă postură: în aceea de creatori. Astfel, muncitorul Costin Păun din brigada artistică a Intreprinderii poligrafice nr. 4 interpretează un cuplet în care este vorba chiar de activitatea Intreprinderii sale; interpretul este el însuși autorul cupletului. În brigada artistică a arhitecților, cîțiva dintre interpreți semnează muzica și textele spectacolelor realizate de această formație. De asemenea, compun texte muncitorul Mircea Ponta de la Intreprinderea metalurgică „Precizia”, proiectantul Ionescu Radu Galați, inginerul George Popovici și alții din brigada artistică a Institutului de proiectări-transporturi și telecomunicații.

TEATRU

VOIA BUNĂ IN DEPLASARE

În fiecare zi (în afară de luni) trei autobuze albastre, mici și cochete, părăsesc Bucureștiul de fiecare dată pe cîte o altă barieră. Unul o apucă într-o direcție, celelalte două — în alta. Toate trei se reîntorc noaptea, tirziu. Sînt mașinile Teatrului de estradă al regiunii București, care cutreieră — și cuprinde într-o stațiune, cu cele două ansambluri ale sale — satele, comunele și orașele regiunii.

„Rîzi, că viața e frumoasă” — ultima premieră a teatrului — am văzut-o pe scena Căminului cultural din Fundeni-Frunzănești. Interpretat de un colectiv în care marea majoritate a actorilor sînt tineri, spectacolul are — și nu numai din această cauză — o alură tinerească și degajă multă voie bună. Înfățișînd în cîntec, dans și text aspecte din viața nouă, spectacolul satirizează și unele practici înapoaite.

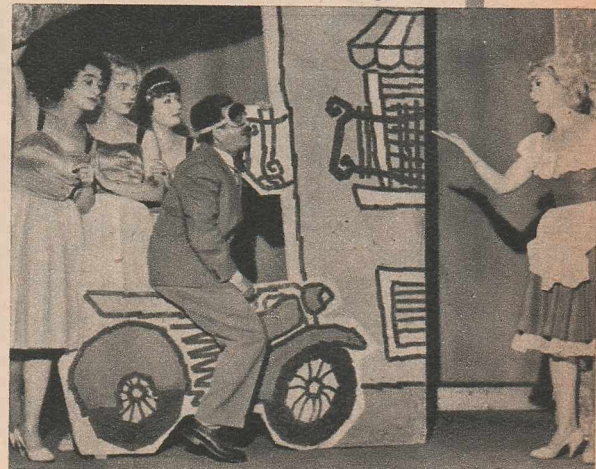
Hazoase — și nu lipsite de învățăminte — sînt scenele caricatură „Cuiul”, „Cînd e una, nu e alta” și „Adeverință de cal”, care bicuiesc atitudinile birocratice. În plus, aceste scene te au prilejuit cîteva creații actoricești meritorii, precum acelea ale lui Mișu Popescu, Andrei Armancu și Theodor Jeleaskov. Faptul merită să fie subliniat, deoarece actorii au estompat printr-o interpretare corespunzătoare unele exagerări ale textului, mai ales în „Cînd e una, nu e alta”.

Și în aranjamentele coregrafice ale spectacolului satira are ceva de spus. Ne referim la tripticul-balet „America”, „Cuba” și „Congo”, care demască și înfierăază — în „America” — fărădelegile rasiste comise sub oblăduirea „Statuii Libertății” și — în „Cuba” și „Congo” — uneltirile criminale ale colonialiștilor împotriva libertății popoarelor. E cît se poate de sugestivă și plastică harta Africii de pe care negrul eliberat rupe lanțurile. La toate acestea (și la scenele și, bineînțeles, la dansuri) se mai adaugă muzica, care a subliniat ideile satirice printr-o corespunzătoare partitură.

Dacă textul ar fi fost mai legat de viață și mai concentrat, dacă s-ar fi aplecat mai mult asupra unor aspecte mai specifice regiunii, spectacolul ar fi sporit în eficiență. Cu toate acestea, impresia generală pe care o lasă „Rîzi, că viața e frumoasă” e bună.

Bazil DUNĂREANU

Scenă din spectacolul „Rîzi, că viața e frumoasă”.

FRUMOSUL la noi

I dăm dreptate Mariei Voiculescu...

Ne-a trimis din Vălenii de Munte o scrisoare de patru pagini. Foarte interesantă, scrisă cu vervă, plină de sugestii, aprecieri și — s-o spunem — chiar cu unele reproșuri. Se refereau toate la articolul „Frumosul la noi acasă”: „Am văzut că vă adresați celor ce au locuințe în noile blocuri. Dar v-aș ruga să vă gândiți că unii dintre noi mai stau în clădiri vechi. Pe aceștia i-ați uitat?”

De bună seamă că nu. E de la sine înțeles însă că un singur articol nu putea epuiza toate aspectele problemei și sugestia tovarăsei Voiculescu venea în întâmpinarea intenției noastre de a mai reveni asupra esteticii interiorului. Poate că rindurile de față o vor ajuta și pe o altă cititoare a noastră; Melania Ionescu din Huși, care și-a exprimat în scrisoarea ei îngrijorarea cu privire la caracterul prea schimbător al modei în materie de decorație a interioarelor. Anul trecut — ne mărturisește ea — a ascultat îndemnul unei reviste care recomanda tot felul de modele pentru pernute fantezi. „Flacăra” vine acum și pledează împotriva excesului de bibelouri, pernute și tablouri, cerând în primul rând simplitate. Ce să facă ea cu pernutele brodate, ale cui sfaturi să le asculte?

Să stabilim un lucru. Amenajarea cit mai agreabilă și practică a interiorului nostru nu e o chestiune de modă, în sensul strict al cuvântului. Poți să-ți scurtezi azi rochia cu o palmă și, eventual, s-o lungesti la anul pentru că așa dictează capriciile modei vestimentare. Poți să preferi rozul sau bleumarinul, apreciate în mod special în acest sezon, și să-ți faci o bluză într-una din aceste culori. Dar nu e nici logic (și, firește, nici convenabil) să crezi că e necesar — pentru a fi în pas cu vremea — să-ți modifizi de la un an la altul interiorul, în funcție de desenele și indicațiile pe care le vezi cine știe unde, și nici să iei drept rețetă obligatorie orice îndrumare primită în acest sens. Articolul publicat în numărul din 20 mai al revistei noastre nu a vrut în nici un caz să prescrie rețete, să formuleze legi în virtutea cărora anumite elemente ale decorului casnic să fie impuse sau altele definitiv eliminate — ci să ofere câteva sugestii pentru simplificarea și modernizarea interiorului, sugestii pe care oricine le poate aplica conform cerințelor locuinței sale și gustului propriu. Am susținut linia simplă și sobră pentru că ea corespunde epocii și necesităților vieții noastre. O mobilă greoaie și încărcată nu-și găsește locul potrivit

într-un apartament de bloc (și orașul modern cere în primul rând clădirea bloc), este greu de întreținut (și munca socială a femeii impune simplificarea treburilor casnice) și, în general, această mobilă corespunde gustului vetust al unei epoci apuse. Să ne înțelegem deci: linia modernă e o linie a epocii, nu a anului — și un interior modernizat azi nu se va „demoda” foarte mulți ani.

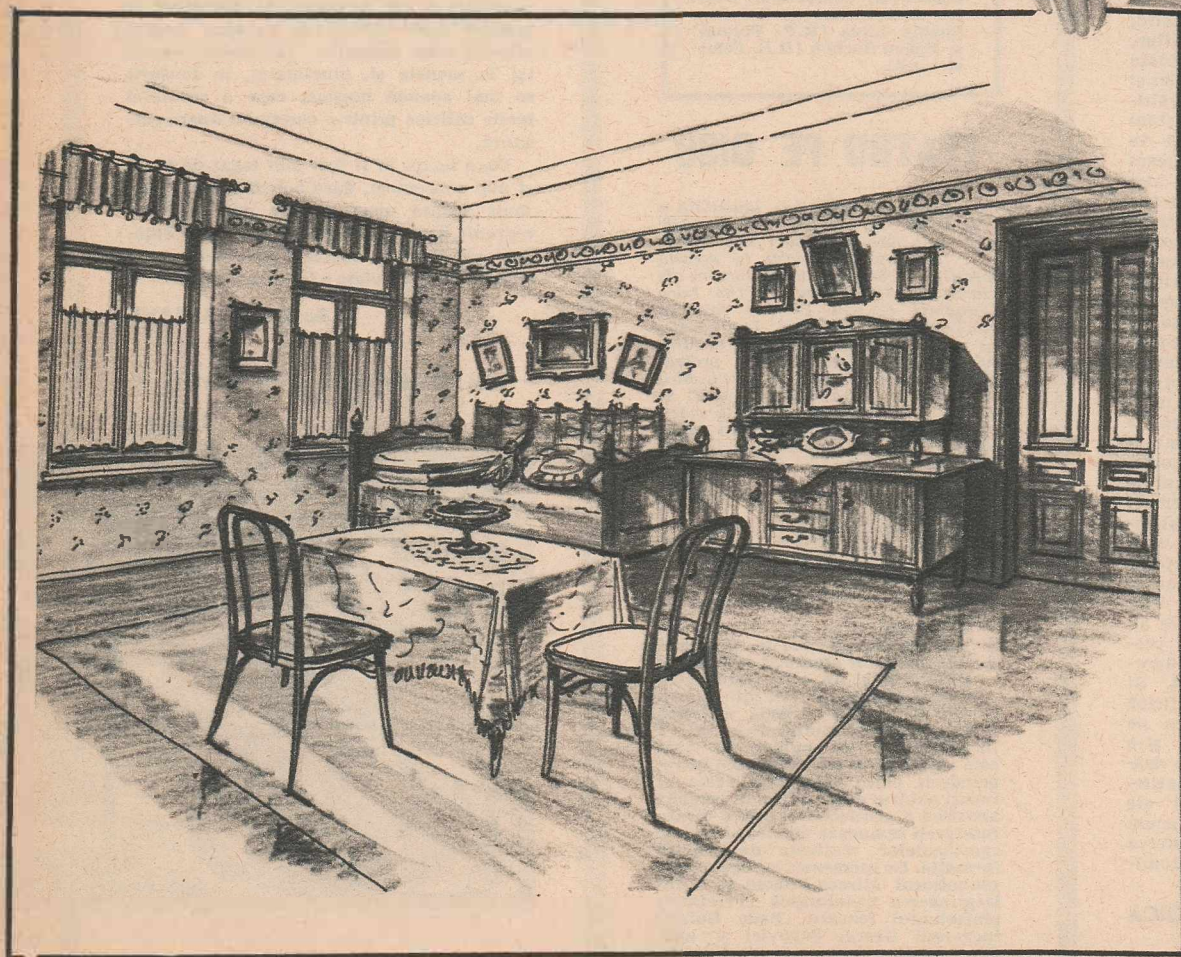
Și pentru că tovarăsa Voiculescu amintea de locatarii clădirilor mai vechi, iată că ne-am adresat tovarășului arhitect Vasile Rado pentru a putea oferi în pagina de față câteva sfaturi celor ce ar vrea să-și întinerească o încăpere dintr-un apartament vechi, amenajată cu mobilă îmbătrânită.

★

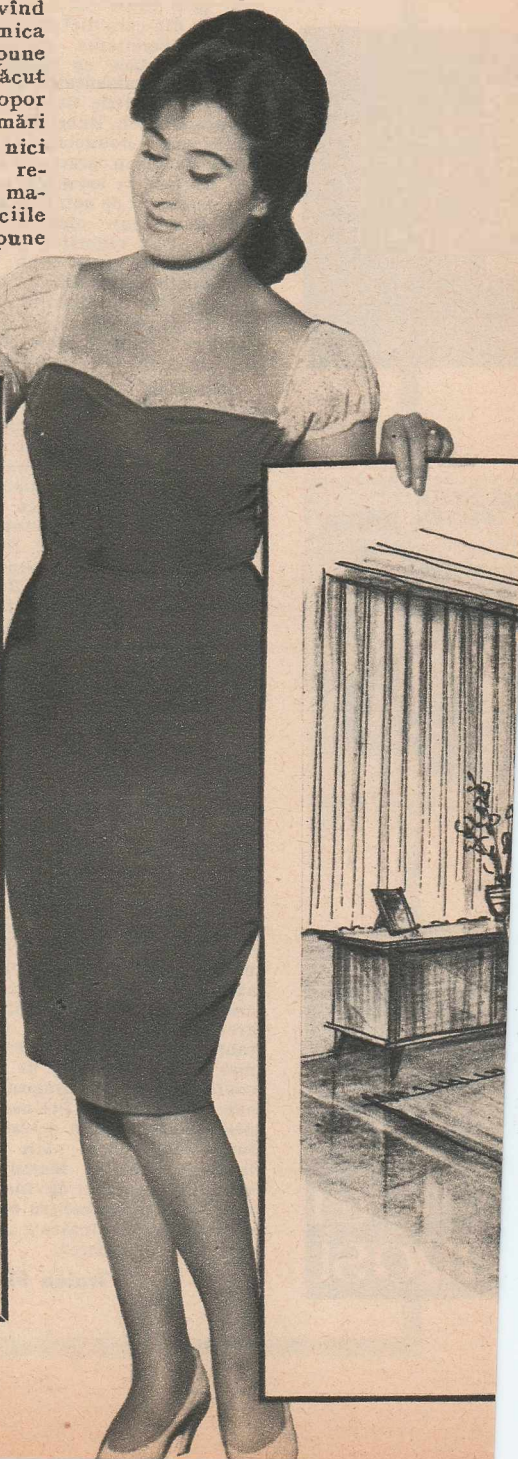
Priviți aceste două desene. Ele reprezintă aceeași cameră, având exact aceeași mobilă, cu mica diferență că desenul doi presupune unele intervenții care s-au făcut în încăpere. O vorbă din popor spune că nu se pot face jumări fără ouă sparte. E clar că nici aceste modernizări nu pot fi realizate fără unele investiții materiale și, mai ales, fără sacrificiile sentimentale pe care le impune

renunțarea la o piesă sau alta de decor. Dar sfaturile pe care le dăm mai jos nu implică prea mari renunțări nici de o parte, nici de alta. Așa că...

Pereții unei case mai vechi nu au — de cele mai multe ori — tencuiala netedă, dar a o acoperi cu tot felul de flori, păsărele sau motive geometrice nu este cea mai fericită soluție. În locul acesteia, o zugrăveală stropită cu pastă de ipsos și clei va da o suprafață puțin zgrunțuroasă (cu bobite din stropitură de maximum 3 mm), într-o culoare deschisă (ivoar, bleu pal, galben pai) de un mare efect decorativ. Se mai poate rezolva tapetul camerei și printr-o zugrăveală de fond (aceleași culori indicate), peste care se stropesc cu bidineaua bobite de culoare albă și maron deschis. Tavanul alb, o perdea unică, mare, peste cele două mici

Așa nu!

acasă (II)

ferestre vor da luminozitate și lărgime camerei.

Peste pardoseala care, de bătrânețe, scriștie uneori din încheieturi, se poate așterne — după o sumară reparație — un linoleum sau un strat de ulei bun, care nu e de loc obligatoriu să aibă clasică culoare de roșu închis. Iar dacă vrem să modernizăm ușa cea greoaie cu tăblii sau geamuri, o putem îmbrăca cu un placaj vopsit cu grijă și aplicat peste rama existentă. Dacă soluția aceasta pare prea complicată, se poate întinde o țesătură frumos colorată — dar nu cu un desen încărcat — peste un carton fixat la rîndul său pe rama ușii.

Iată că am creat deci cadrul mai estetic, modern, pe care îl dorim. Dar mobila? Ce ne facem cu piesele de mobilier care, deși de o vîrstă venerabilă, sînt încă bune și nu ne putem despărți de ele?

Nu e nici aceasta o treabă prea complicată. Să privim împreună desenele și ne vom lămuri ce e de făcut. Incepem prin a elimina partea superioară a bufetului, îi scoatem multele minere de fier și li înlocuim picioarele sculptate sau strunjite, cu altele mai simple. Dacă pe placa bufetului punem un cristal colorat în verde sau albastru deschis (de fapt un simplu geam mai gros, vopsit pe spate cu ulei) și un obiect sau două de bun gust, iată că avem o piesă de mobilier nouă care dă o linie elegantă interiorului. Ca să căpătăm și un pat nou, trebuie să renunțăm la tăbliile

de vîrstă bunicii și — adăugînd somierei niște picioare noi și solide — iată-l metamorfozat într-o canapea, peste care așternem o husă în dungii și aruncăm două perne îmbrăcate în același material. Putem de asemeni să-i facem canapelei și o ramă tapisată — aceasta rămîne la aprecierea noastră. Iar pentru așternut — o lădiță plată, pe rotile, care se bagă sub canapea, se manevrează ușor și este bine ascunsă de faldurile husei, rezolvă perfect problema. Să nu ne fie frică să intrăm cu ferăstrăul în picioarele mesei și ale scaunelor: cu mobilă mai joasă, întreaga încăpere pare mai aerisită. Avînd picioarele înalte de 65-70 cm (și nu de 80 cm), masa pierde caracterul ei de piesă de sufragerie și devine și mai elegantă dacă îi aplicăm un cristal colorat ca cel de pe bufet. Iar scaunele își schimbă și ele complet aspectul dacă au picioarele doar de 44-45 cm înălțime și dacă le-am îmbrăcat în huse colorate (armonizate cu culorile celorlalte textile din încăpere).

Și iată că ne-am „mutat” într-o încăpere nouă...

Atmosfera proaspătă din casă, impresia de înnoire, de întinerire pe care o degajă acum interiorul sînt cît se poate de plăcute și e foarte posibil ca locatarul să se contamineze, la rîndu-i, de această tinerețe. Ce credeți, nu v-ar tenta să încercați și dv.?

Sanda FAUR-DIMA

PĂTRATUL NEGRU

— povestire științifico-fantastică —
de F. BELKOV

urcat în elicopter. Primul lucru pe care l-au zărit a fost un uriaș pătrat negru pe un mic platou învecinat. Pătratul negru apărea clar pe zăpadă, de parc-ar fi fost desenat cu tuș pe hîrtie albă. Dar podișul era pustiu. După toate probabilitățile, pătratul fusese făcut de Nikitin, dar acesta dispăruse.

Lidia Nikolaevna și Grișa începuseră să examineze cu atenție împrejurimile. Cercetară cu binoclurile fiecare movi-liță, fiecare crăpătură și, în sfîrșit, mult mai jos, pe fundul unei prăpăștii, Grișa zări un om întins pe zăpadă... Era Nikitin.

Podișul inaccesibil

Radiograma pe care o primîră la ora 12 îi liniști. Viața lui Nikitin era în afară de orice primejdie. Mai aflată că, înainte de operație, el spusese din nou ceva despre un pătrat negru. Desigur că era vorba de ceva foarte important. Dar cum să ajungi în păcătoșul acela de loc, unde nici elicopterul nu putea ateriza?

Atunci Lidia Nikolaevna avu o idee: să coboare din elicopter pe o scară de frînghie. Zis și făcut. O dată „aterizată” pe platou, ea constată că presupunerile ei cu privire la natura pătratului fusese rădăcinate: era format din mari plăci fotografice de tipul celor folosite de stațiune pentru studiarea radiațiilor cosmice.

Dar ce îi făcuse pe Nikitin să așeze plăcile tocmai acolo? Ce-l îndemnase să escaladeze stîncile în bezna nopții?

O explicație a evenimentelor deosebite din noaptea aceea ar fi putut-o furniza jurnalul stațiunii, în care cercetătorul de serviciu nota tot ce se întimpla mai deosebit. Dar Lidia Nikolaevna nu avusese timp să se uite în jurnal. Nu cumva făcuse Nikitin vreo însemnare în timpul serviciului său de noapte? Sau — poate — amînuase treaba asta pînă la înapoierea la stațiune...

Dar nu era timp de meditație. Grișa trebuia să se întoarcă într-o jumătate de oră, ca s-o ia cu el. Cu o bucătică de cretă, Lidia Nikolaevna numerotă primul rînd de clișee, le puse unul peste altul și procedă la fel și cu restul.

Erau în total opt sute douăzeci de plăci, întinse pe o suprafață de 36 metri pătrați. Din aceste plăci, Lidia alcătui două pachete mari.

Imediat ce se înapoi la stațiune cercetă jurnalul. Dar, din păcate, ultima însemnare fusese făcută chiar de ea, cu o zi înainte.

„Abstracționism” din Cosmos

O săptămînă mai tîrziu, Grișa aduse o scrisoare de la Nikitin.

„Mă îndrăvenesc — scria el necitit. Sînt foarte slăbit. N-am voie să vorbesc. Scriu pe ascuns. Developați plăcile după procedeele obișnuite (aveți însă grijă de numerotație!). Anunțați-mi rezultatul. Studiați intensitatea radiațiilor cosmice. Ce mai e nou la stațiune? Salutați. Nikitin”.

Developatul plăcilor îi luă Lidiei o săptămînă întreagă. După ce termină, îi scrisese lui Nikitin:

„Dragă Ivan Alexandrovici, Sîntem foarte bucuroși că vă merge mai bine. Despre stațiune v-am vorbit pe larg în scrisoarea precedentă. Nu pot adăuga nimic nou în legătură cu cercetările.”

Durerea devenise prea chinătoare; minile nu mai puteau suporta încrederea. „E sfîrșitul” — își spusese Nikitin, degetele i se descleșară și se prăbuși în prăpastie.

★

După o oră fusese găsit, fără cunoștință. La spital, cînd își revenise, murmurase:

— Pătratul negru...strîngeți pătratul negru...numerotați-l... strîngeți-l...

★

Trei oameni lucrau la stațiune: directorul — Ivan Alexandrovici Nikitin, cercetătoarea Lidia Nikolaevna Volkova și Grișa Smirnov — pilotul elicopterului.

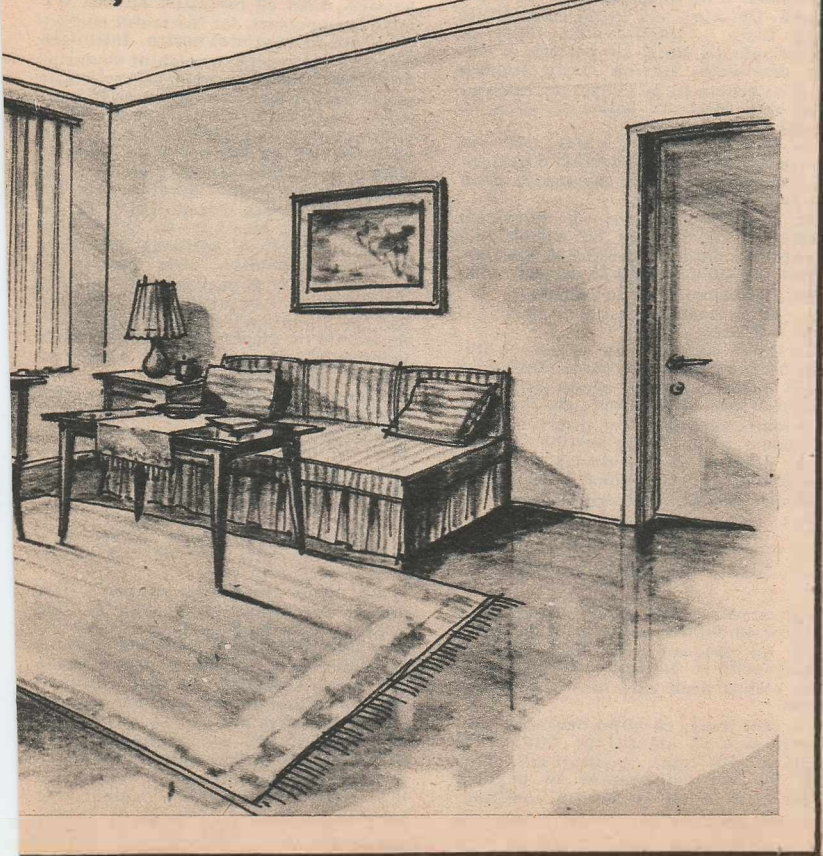
Stațiunea pentru studiarea radiațiilor cosmice se afla în munți, la mare altitudine. Pentru legătura cu lumea din afară se folosea elicopterul. De două ori pe săptămînă Grișa făcea un zbor la astrobază; ducea acolo rezultatele observațiilor și aducea alimente, corespondența, material fotografic.

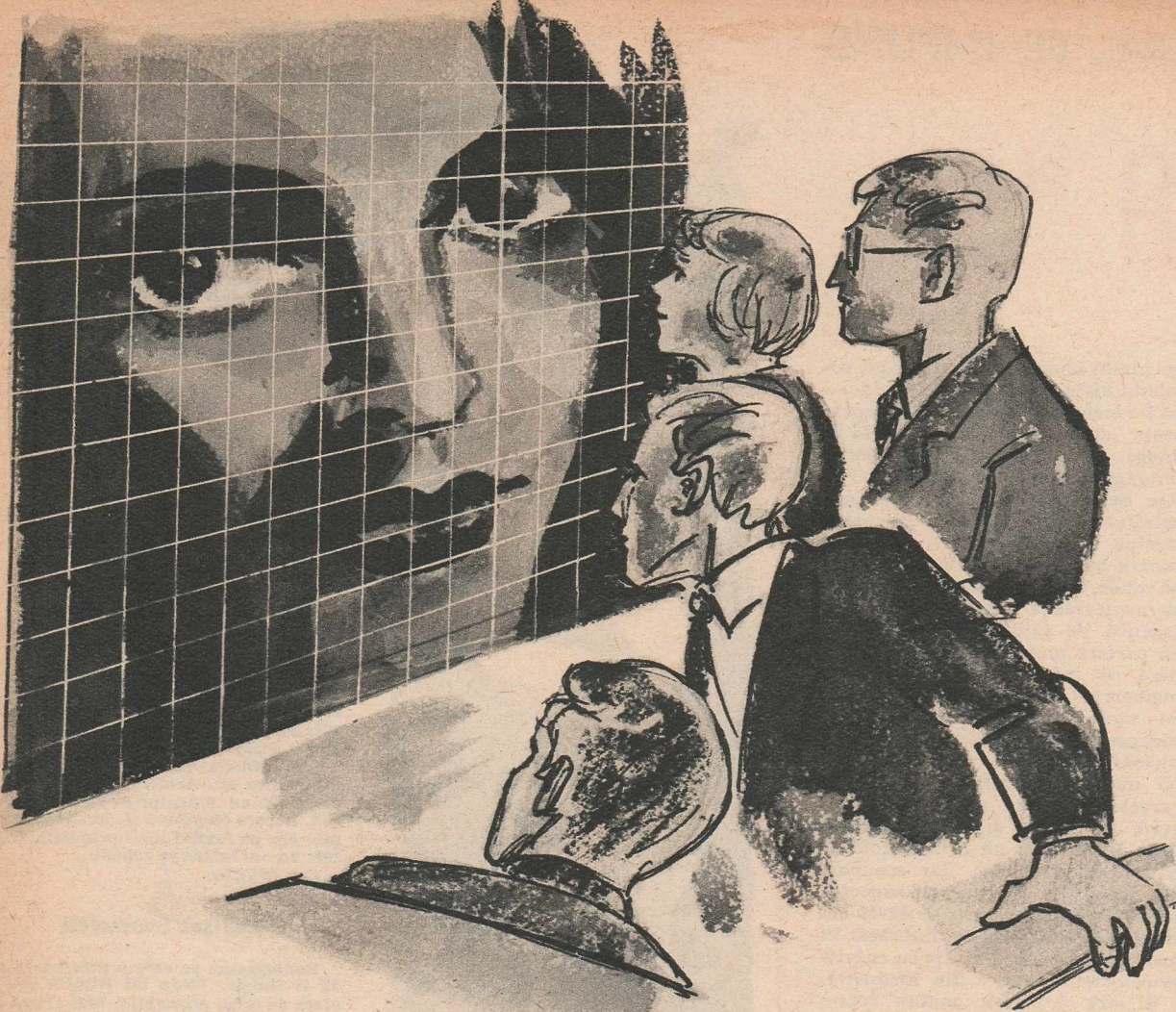
În ziua aceea Grișa ar fi trebuit să plece la 9 dimineața. Cînd a văzut că Nikitin întîrzie la micul dejun — pe care-l luau totdeauna la ora 8 fix — s-a dus să-l caute.

Nu l-a găsit nici în camera lui, nici în laborator, nici la aparate. Ce se întimplase? Cercetătorii nu depășeau niciodată limitele stațiunii — marcate cu jaloane — căci podișul pe care se afla era înconjurat de prăpăștii și de stînci acoperite cu gheață și zăpadă. O singură mișcare greșită, și praful se alegea din tine.

După căutări zadarnice, cu inima grea, Lidia Nikolaevna și Grișa au

Așa da!

lărilor. Totul merge ca înainte. Am terminat de dezvoltat toate plăcile, dar au fost expuse într-un fel ciudat. Unele sînt complet întunecate, altele acoperite cu un ton gri de intensități diferite. Majoritatea însă au pete sau treceri de la o tonalitate luminoasă la una întunecoasă. Din păcate, am spart două plăci... Una era complet neagră, iar cealaltă gri deschis. Am să fac niște negative asemănătoare, cîci am păstrat cîte un ciob din fiecare placă spartă. În afară de pete, n-am mai descoperit nimic. Unele dintre ele seamănă cu niște picturi abstractioniste: de exemplu, pe un fond negru o pată albă. Altele par niște lame mărite la microscopul electronic.

Mi-e teamă, Ivan Alexandrovici, că o să fiți tare dezamăgiți. Însăndășiți-vă mai repede. Grișu vă trimite salutări și așteaptă cu nerăbdare ziua cînd va veni să vă ia cu elicopterul.

Cu calde salutări,

Lidia"

A doua zi după trimiterea acestei scrisori, la stațiune se primi o radiogramă surprinzătoare:

"Entuziasmat stop presupunerile se confirmă stop acum mă însăndășesc repede stop urmează scrisoare stop Nikitin".

Convorbire despre viață

Cum am aflat că Nikitin s-a însăndășit și a sosit la Moscova, m-am dus să-l văd. Își terminase tratamentul și se pregătise să se întoarcă în munte.

Avea cîțiva musafiri; pe unii dintre ei îi cunoșteam și eu.

Nikitin mă puse la curent cu subiectul discuției pe care venirea mea o întrerupsese:

— Vorbeam tocmai despre probleme de un mare interes: despre viața pe alte planete. Unii spun că, în afară de Pămînt, este puțin probabil să mai existe în Univers ființe raționale asemenea nouă, oamenilor. Alții, deși consideră posibilă și existența altor ființe raționale, le atribuie o înfățișare altă de ridicolă înțit pe mine, de pildă, nu m-ar încanta de loc să le semăn. Dar era tocmai rîndul meu să vorbesc.

Nu sînt de loc de acord cu tine, Zoia, și nici cu tine, Nikolai — continuă Nikitin — și nu sînt de acord nici cu autorii

de povestiri științifico-fantastice care, ca și dumneata, își închipuie că ființele raționale ale altor planete sînt în mod obligatoriu niște monștri.

Natura este un constructor care nu admite nici un fel de extravagante, nu creează nimic de prisos. Sînt de acord că condițiile de viață joacă un mare rol. Chiar și la noi, pe Pămînt, oamenii se deosebesc între ei prin culoarea pielii, prin forma corpului, dar diferențele sînt neînsemnate. Sînt sigur că oriunde apare viața, ea se dezvoltă după aceleași legi.

— Vorbești cu atîta convingere, ai un aer atît de sentențios, încît s-ar putea crede că dispui de probe elocvente — nu se potu abține să remarce Zoia.

Nikitin tăcu o vreme, dădu din umeri și răspunse parod fără să vrea:

— Probe? Da, există... Și intră în camera vecină. Ne uităram unii la alții. Ce o fi vrut să spună? Sau avea de gînd să ne joace o festă?

— În genere vorbind — spuse unul dintre musafiri — nu e de loc surprinzător faptul că, în condiții asemănătoare, dezvoltarea să urmeze un drum asemănător. Cît privește natura anorganică, în nici un meteorit căzut pe Pămînt nu s-a descoperit pînă în prezent ceva nou, necunoscut pe planeta noastră...

În momentul acela intră Nikitin, țînd în mînă un tablou mare, înfășurat într-un cearșaf. Îl puse cu grijă pe o măsuță, îl sprijini de perete și ne rugă să ne așezăm la o distanță cît mai mare.

După ce ne instalăram, el ridică mîna și — trăgînd cu un gest teatral cearșaful — spuse:

— Atenție! Surpriza mă făcu — și probabil nu numai pe mine — să tresar.

„Ființa cerească“

Era un chip. Un chip de femeie. Ochii priveau atent, pătrunzător. În expresia feței se împleteau forța și gingășia, tristețea și ironia.

Portretul era încadrat greșit. Înăuntrul ramei nu intrase decît o parte din față. Părea un fragment dintr-o pictură executată într-o manieră liberă. Sprîncenele, ochii, nasul, buzele erau desenate foarte ușor, fără precizie.

Mi-am amintit de cuvintele pictorului

englez Lawrence: „Chiar și un zug... poate desena bine ochii, dar numai un pictor poate reda privirea“. Aici, privirea exista, ea constituia chiar elementul principal al portretului. Era imposibil să te desprinzi de ochii expresivi, care parcă te fixau.

Și, pe măsură ce priveam chipul acela, ni se dezvăluia imaginea unei femei neobișnuite, descoperam în el mereu alte elemente.

Am rămas așa o vreme, fascinați. Fumătorii n-au observat că li se stînseseră țigările; cei care erau răciți n-au tușit o singură dată. Chiar și neastîmpărata Zoia se potolise și stătea nemișcată. Într-un tirziu liniștea ce se așternuse fu întreruptă de Nikitin, care bătu încet din palme și spuse în șoaptă:

— Ei, poate că e de ajuns. Da? Am să-l acopăr din nou. Văd că ați fi în stare să stați așa pînă mîine dimineață și nu mi-ar conveni de loc...

Și acoperi portretul. Ne revenirăm treptat. Începurăm să ne mișcăm, să vorbim. Fumătorii se porniră să tragă din țigări, iar Zoia încercă să dezlege misterul, adresîndu-i-se lui Nikitin:

— Acum lasă modestia și spune-ne: cine e femeia asta?

— Cine? Nu știu, iar adresa ei îmi este deocamdată necunoscută. Deși mi-a făcut cadou portretul acesta minunat, nu mi-a spus nimic despre ea. Poate că este foarte departe... Căci ați privit acum imaginea unei „ființe cerești“ perfect reale — nu a unui personaj de teatru sau de roman. Nu e o femeie de pe Pămînt și, foarte posibil, nici din galaxia noastră...

Taina pătratului negru

Ce zarvă s-a mai stîrnit! Li se părea tuturor că Nikitin ne jucase o festă. Eu însă nu gîndeam așa. Prea fuseseră serioși ochii lui în timp ce vorbea, mult mai serioși decît este nevoie pentru o farsă.

— Mai încet, că astfel dezvelesc portretul și o să amuțiiți pe dată. Dacă vreți să știți totul, ascultați-mă; dacă nu, tot voi veți rămîne în pagubă.

Se făcu liniște și Nikitin continuă: — În primul rînd, scoateți-vă din cap

că vă mint. M-a costat prea mult portretul asta; din cauza lui mi-am riscat viața. Așa că nu-mi arde de glume. Ascultați totul de la început.

...La 12 ianuarie eram de serviciu noaptea, la stațiune. Pînă la cinci dimineața, nimic deosebit. Contoarele telescopice de particule elementare, dispuse rîndurînduri, intrau în funcțiune din cînd în cînd. Dar la ora cinci dimineața s-a întimplat ceva neobișnuit: au început să funcționeze concomitent toate contoarele din rîndul unu. Iar după treizeci de minute și douăzeci de secunde au intrat în funcțiune toate cele cinci rînduri. N-a fost o halucinație — aparatele înregistratoare au consemnat totul. Mi-am dat seama că aceste radiații vin în impulsuri de undeva dintr-un punct al cerului, dar că din cauza rotației Pămîntului și ele se mișcă în direcția est-vest. Suprafața care primea impulsurile urma să se deplaseze foarte rapid mai la vest de terenul nostru cu aparate, dar acolo se înălța o stîncă abruptă și abia după ea se afla o suprafață plană. N-aveam timp de gîndit. Am luat din laborator o ladă de plăci fotografice, am dus-o pînă la stîncă, am legat-o cu o frînghie, mi-am legat celălalt capăt de centură și am urcat. Cum de nu m-am prăvălit, nu știu nici azi. Mi-am rănit mîinile, fața, totuși am ajuns. După urcusul acela infernal, a fost un fleac să trag după mine și lada cu plăci. La lumina stelelor am așezat pe zăpadă toate plăcile, căuțînd să nu las spații între ele. După ce am terminat, ar fi trebuit să cobor ca să supraveghez contoarele. Am început să caut un loc de care să pot lega frînghia. Făcînd înconjurul micului platou, m-am împiedicat... Am rămas suspendat deasupra prăpastiei... Restul îl știți și voi.

La cererea mea, colaboratorii au adunat și au dezvoltat plăcile. Lîpote una lîngă alta, ele au format un cearșaf uriaș pe care l-au așternut pe pămînt. Apoi au urcat cu elicopterul și li s-a înfățișat atunci chipul pe care l-ați văzut și voi acum. V-am arătat doar o reproducere micșorată a acestui portret uriaș. Era mai șters decît acum, pe alocuri încețoșat, iar imaginea semăna cu petele de igrasie de pe pereți, din care se inspira cîteodată pentru desenele sale marile Leonardo da Vinci care, în tratatul său despre pictură, spune:

„Nu voi ezita să cuprind printre aceste povești un nou mijloc de studiu care, deși poate părea neînsemnat și chiar ridicol, este totuși foarte folositor pentru tot felul de invenții. Acest mijloc constă în studierea pereților acoperiți de felurite pete, a cenușii sau a pietrelor formate din diverse amestecuri...“

Să nu șovăii a te opri uneori ca să privești un perete pătat de umezeală, sau niște nori, sau altele asemenea lor, în care...ai să găsești idei uimitoare, care nasc în mîntea pictorului noi născociri, fie ele compoziții din viața animalelor și a oamenilor sau felurite peisaje și obiecte ciudate“...

Dar să ne întoarcem la povestirea noastră...Cred că radiațiile au fost trimise în impulsuri, iar fasciculul energetic a înfîntat Pămîntul nostru. Înțîlnirea a fost foarte scurtă, fasciculul deplasîndu-se, după calculele mele, într-o direcție opusă celei pe care o are mișcarea Pămîntului. De aceea, în drumul său pe orbită planeta noastră s-a aflat un timp în raza acestuia, iar eu am reușit să folosesc timpul de rotație pentru pregătirile în vederea fotografierii. Suprafața cuprinsă de fascicul a fost, neîndoiește, uriașă și ceea ce am reușit eu să cuprind nu constituie decît o porțiune infimă a imaginii transmise. Este posibil ca fasciculul să ne fi parvenit dintr-o galaxie vecină și, dacă inițial grosimea sa a fost cea a unei andrele de croșetat, ca o consecință a dispersiunii pe suprafața Pămîntului a ajuns un flux acoperînd zeci de kilometri pătrați.

Urmează să stabilesc natura acestui fascicul și direcția din care a venit. Sînt însă convins că ceea ce ați văzut nu este jocul întîmplător de pete despre care vorbea și Leonardo da Vinci, ci o încercare a unor ființe raționale din alte lumi de a ne vesti existența lor.

Nikitin își terminase povestirea. Profund impresionat, l-am rugat să ne mai arate portretul.

Am văzut din nou ochii aceia ușor ironici, dar neobișnuit de calzi și omenesți și, în același timp, nepăminteni. Cine era? Fiica unor lumi îndepărtate? Sau totul fusese un joc de pete născute din vreau „cascadă“ de raze cosmice? Sau, pur și simplu, iluzia se datora unor plăci fotografice alterate? Aș vrea totuși să cred că Nikitin are dreptate. Aș vrea să cred că am privit într-adevăr fiica unor lumi foarte îndepărtate, unde, ca și la noi pe Pămînt, trăiesc oameni care cercetează, caută și înving ca și noi.

moda

DE VORBĂ
CU MEDICUL

Profilaxia și tratamentul obezității

PROFILACTIC, recomandăm persoanelor care fac parte din familii de obezi sau diabetici reglementarea modului de alimentație, evitarea sedentarismului, activitate fizică și o cultură fizică sistematică. Aceste persoane vor trebui să-și mențină o greutate ușor sub normală, în raport cu înălțimea corpului (vezi „Flacăra” nr. 28 din 15 iulie a.c.).

TRATAMENTUL în obezitatea datorită tulburărilor în funcțiunea unor glande endocrine (hipofiza, tiroida, glandele genitale și suprarenale) este în funcție de glanda afectată; ca atare, el trebuie să fie stabilit de către medic și aplicat de la caz la caz.

În obezitatea datorită excesului alimentar, tratamentul are ca bază reducerea aportului alimentar. Slăbirea trebuie obținută prin mijloace igienico-dietetice îndelungate, fără ca bolnavul să-și micșoreze vigoarea, capacitatea de muncă și buna dispoziție.

Singurul medicament care poate fi indicat la începutul tratamentului acestei obezități este preparatul tiroidian, care se ia însă numai sub strictă supraveghere medicală.

Se recomandă obezilor să înceapă tratamentul adoptând un regim alimentar compus mai ales din crudități, consumând foarte puțină sare, iar lichide în cantitate de maximum 800 ml pe zi. În trei zile, acest regim provoacă în genere o scădere de două-trei kilograme. Se trece apoi la o reducere progresivă a consumului de grăsimi și dulciuri, ajungându-se la un total de 1.000 calorii pe zi. Trecerea la regimul acesta se face treptat și sub supraveghere medicală.

Regimul alimentar va trebui să fie variat și plăcut, conținând toate elementele necesare organismului. Scăderea aportului alimentar trebuie să fie proporțională cu depășirea în greutate. De exemplu, la o depășire de 30 la sută a greutății normale a corpului, aportul alimentar va fi redus cu 30 la sută.

SINT INDICATE: cărnurile slabe — fierte sau fripte la grătar — un ou pe zi, brânza de vaci, laptele dulce sau bătut — după ce a fost smântinit — cantități mici de unt proaspăt sau smântină, zarzavaturi și fructe nu prea dulci.

SINT CONTRAINDICATE: cărnurile și brânzeturile grase, excesul de grăsimi animale sau vegetale, de făinoase și pline. Dulciurile sînt permise în cantități mici.

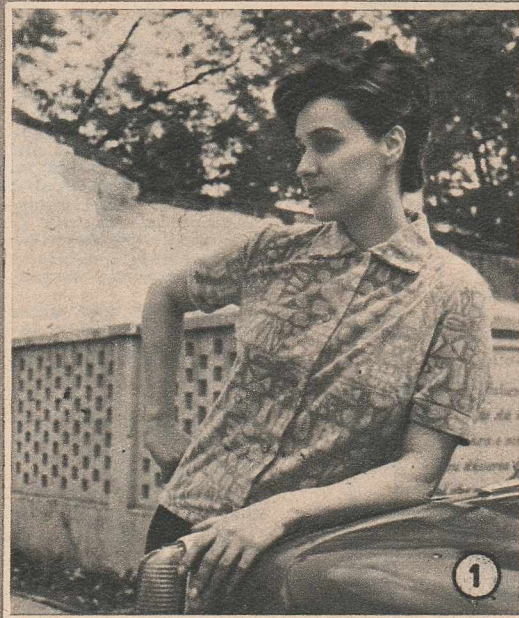
Se recomandă fixarea unor zile în care se vor consuma exclusiv crudități. Acestea dau senzație de saturare, deși au o valoare calorică mică; ele sînt utile și pentru acțiunea lor diuretică, ca și pentru vitaminele și mineralele pe care le conțin în cantitate mare. La acest regim dietetic se recomandă — în funcție de starea inimii — și activitate fizică: plimbări, gimnastică.

Pentru eliminarea lichidelor excesiv acumulate în organism, se recomandă la începutul tratamentului purgativele drastice (sulfatul de magneziu sau de sodiu) și băile de lumină.

Un regim alimentar și de viață bine organizat trebuie să ducă în prima lună la o slăbire de patru kg, iar în lunile următoare — de cîte două-trei kg, pînă la atingerea greutății normale.

Dacă după cinci luni de tratament nu se ajunge la greutatea normală, înainte de reluarea tratamentului se face o pauză de cîteva săptămîni cu un regim mai larg, dar care să nu provoace totuși o nouă creștere a greutății.

Dr. Silviu GHEREA

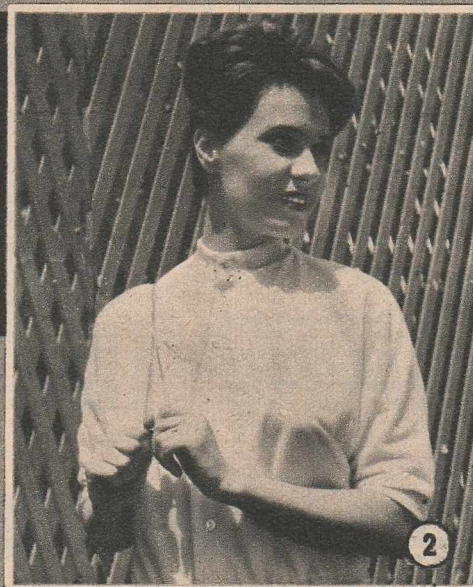
TRICOURI PENTRU VACANȚĂ

În vacanță nu-mi place să iau bagaje multe...
— Atunci adoptă formula verificată a garderobei din tricoul. Comodă și practică în călătorie, se împătură fără grijă în valiză pentru a ieși apoi proaspătă și neșifonată, se spală ușor și nu cere aproape niciodată fier de călcat.

— Salut avantajele îmbrăcămînții de tricoul. Dar nu riscă oare să devină monotonă o garderobă formată exclusiv din tricoul?

— Coloritul viu și formele variate ale noilor modele de tricoul create de industria noastră elimină un asemenea risc. Iată, de pildă, cîteva modele oferite de sectorul de creație al fabricii „Tricotajul roșu”.

Pentru călătorie, se poartă — cu pantalon sau o fustă uni — această originală bluză (foto 1) de tricoul plușat din fire sintetice. Un procedeu inedit de imprimare îi dă nota aparte. Chiar și clasică finulă scampolo și cardigan (jachetă încheiată cu nasturi) din tricoul electropușat uni capătă farmec prin coloritul viu, în cazul nostru (foto 2) un galben ca al puilor de o zi. Pentru vacanța la țară, o fustă neagră sau bleumarin, încrețită în talie, e deosebit de practică. Modelul prezentat de fabrica „Tricotajul roșu” are drept garnitură la poale benzi cu motive de inspirație folclorică în alb și roșu. Se poate purta cu diferite bluze albe, cum este aceasta (foto 3), încheiată în față, fără mîneci și cu decolteu rotund. Drept garnitură, o bordură din tricoul bleumarin. Poartă vîratic este acest scampolo (foto 4) din lînă fină, în dungi, cu decolteu răscolit pe umeri și cu mîneci scurte, chimono.

Cuvinte încrucișate

FIR-FIRE

ORIZONTAL: 1) Tale firu-n patru — Uneori, în fotbal, e tras la „firul ierbil”. 2) A scoate din fire — Fire (pl.). 3) Fir de țarbă încolțit — Are firea lui Harpagon. 4) Localitate în U.R.S.S. — Pe urma ei trece firul aței croitorului. 5) Localitate în Elveția — Firicel de bumbăcel. 6) Jean Ionescu — Construcții din scinduri. 7) Poem de Virgiliu — Impresionant (fig.). 8) Poffim — Poartă firul... cu urechea (pl.) — Producătoare de fire de lână. 9) Fire între fire — Rece! 10) Prefix pentru ureche — Firicel de bumbăcel — George Coșbuc, autorul „Firelor de tort”, sau Walt Whitman, autorul volumului „Fire de țarbă”. 11) Șir — Vestită pentru firul călăuzitor care l-a ajutat pe Tezeu să iasă din labirint. 12) Fire scurte, destrămate dintr-o țesătură — Din nou (arh.) — Tudor Petrescu.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

VERTICAL: 1) Fir călăuzitor pe drumuri de munte (pl.) — Firul ieșit din mașina de filat. 2) Un fir de urzeală — Fir de reion sau fir de capron. 3) Rocă formată din firicele — Firul drumului de fier. 4) Poet român contemporan — Firele de aur căutate de argonauți — Dumitru Marin. 5) Coșuleț cu boabe de dulceață — Un fir pe răbojul vremii. 6) Fir vegetal — Produce fire la Arad. 7) Oficiul națio-

nal de turism — Poffim — Un fir ici, altul coco. 8) Stă pe cal — Discipoli (peiorativ) — Capătul firului de țarbă. 9) Țesături cu dungi din fire de culori diferite — Fire pieptănate. 10) Trans-

Dezlegarea jocului „DIN LUNA IULIE” apărut în numărul 28

ORIZONTAL: 1) Boğomoleț — Rab. 2) Aurie — Aromată. 3) G — Intineri — Rs. 4) Dogari — T — Sfat. 5) Alo — U — Mintog. 6) S — Ra — Fi — Arc — L. 7) Alecsandri — Si. 8) Roșu — U — O — Icea. 9) Ne — Vraji — Oc. 10) Aduna — Rămășag. 11) Lr — Izmă — Ocară. 12) Bălcescu — Isac.

DEBUTUL ...FRAȚILOR FERNANDEL

Acum patruzeci de ani, pe scena unuia din teatrele de varietate ale capitalei Franței își făceau debutul doi tineri — doi frați. Imbrăcați la fel — același frac, același joben, aceeași floare la butonieră, aceleași gesturi, același zîmbet — cei doi debutanți păseau cu emoție pe scenă, nădărnind să cucerească publicul parizian.

Iată însă că numai unul dintre frați — cel mai mic — a izbîndit. Întrucît în teatru și film timp de patru decenii, el și-a câștigat, pas cu pas, simpatia și admirația spectatorilor din toată lumea, devenind popularul comic Fernandel.

Fratele său mai mare, Auguste-Contandin, a încercat și el să se ridice la nivelul artei interpretative a lui Fernandel. Eclipsat însă de talentul fratelui său mai mic, Auguste-Contandin a abandonat teatrul, devenind funcționar de bancă.

De curînd el a înecat din viață la Marsilia, în vîrstă de 62 de ani.

În 1921, doi frați, actori de music-hall, încercau să cucerească de pe scenă Parisul. Cel din stînga, binecunoscutul Fernandel, a reușit cu prisosință...

Cititorii către cititori

Gemil Tahsin, student, Iași, str. Roza Luxemburg nr. 7, dorește să corespunde pe teme de muzică, film, sport, teatru și să facă schimb de cărți poștale ilustrate.

Dumitrescu Rodica, elevă, Craiova, str. A.A. Jdanov nr. 78, dorește să facă schimb de fotografii de artiști și de cărți poștale ilustrate.

Manta Veronica, învățătoare, Școala de 7 ani Hocieni, reg. Iași, dorește să corespunde pe diferite teme și să facă schimb de cărți poștale ilustrate.

Doresc să facă schimb de cărți poștale ilustrate următorii:

Steriu Elena, elevă cl. a XI-a, Roman, str. Renașterii nr. 26; Diaconescu Tanța, Borchina Nuți, Brănescu Tanța, elevă cl. a XI-a, Școala medie „Vasile Roaită”. Rm. Vilcea; Opreș Lucia, Jurca Smaranda, Jurca Tereza, Demian Lucia și Pop Voichița, elevă cl. a XI-a, Școala medie „Avram Iancu”, Brad, regiunea Hunedoara; Luca Lucia, elevă, Iași, str. Cuza Vodă nr. 29; Borza Zenobie, elev cl. a XI-a, com. Lancrăm nr. 315, reg. Hunedoara; Mosoia Maria, elevă, satul Ciocănești, com. Văleni-Podgoria, reg. Argeș; Ghiniță Elena, elevă, Brăila, str. Karl Marx nr. 9; Lerch Julieta, elevă cl. a X-a, Brad, str. Splaiul Luncoiului nr. 1; Păunescu Veronica, Școala medie mixtă Bălcești, raionul Oltenița; Davis Irina, elevă cl. a XI-a, Brăila, str. Rosetti nr. 3.

Balaș Adrian, laminator, Hunedoara, St.O.M., bloc 74, ap. 19, dorește să corespunde pe teme de prietenie, tehnică (mai ales în legătură cu laminarele) și să facă schimb de ilustrate.

Corlat Georgeța, elevă cl. a X-a, Hirliu, str. 30 Decembrie nr. 7, dorește să corespunde pe teme culturale, de știință, tehnică și să facă schimb de ilustrate, timbre, etichete și fotografii de artiști.

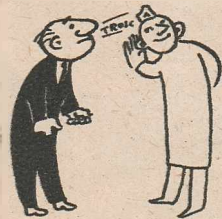
MATERIALE PLASTICE EMIȚĂTOARE DE RADIAȚII

Folosirea tot mai largă a izotopilor radioactivi în medicină pune din ce în ce mai mult problema găsirii unor soluții pentru manipularea cât mai comodă a acestora. Una dintre cele mai ingenioase metode constă în introducerea izotopilor într-un material plastic. Astfel se pot obține emițători de radiații de cele mai diferite dimensiuni și forme, constituind mijloace terapeutice extrem de eficiente.

Experiențe interesante în acest sens au fost făcute de către colaboratorii științifici ai catedrei de biochimie a Institutului de medicină din Kazan (U.R.S.S.). Ei au introdus în materiale plastice săruri de uraniu, izo-

topi de cobalt etc. Dintr-o peliculă de polietilenă în care au fost introduși izotopi radioactivi de fosfor și stronțiu s-a obținut un preparat subțire și flexibil, folosit cu succes în tratarea sarcomului pleoapei și a altor tumori maligne.

RADIOEMISIUNE... DENTARĂ

Dr. Barrie R.D. Gillingtraf (Sidney, Australia) și dr. Jacques T. Kohl (Liège, Belgia) au prezentat Asociației internaționale pentru cercetări stomatologice un radioemitaător în miniatură, folosit pentru cercetări stomatologice — anunță agenția Associated Press.

De dimensiunile unui dinte și putînd fi purtat în gură de o persoană căreia îi lipsește un dinte natural, aparatul transmite sunete a căror interpretare îi dă medicului posibilitatea să stabilească defectiunile țevite în închiderea maxilarelor.

ESTE POSIBILĂ PREDETERMINAREA SEXULUI?

Mulți părinți ar dori să poată hotărî dinainte sexul viitorului lor copil. Din păcate, medicina nu poate interveni deocamdată în această direcție, mecanismul natural al determinării sexului fiind încă foarte puțin cunoscut.

Care sînt datele de care dispunem pînă în prezent și în ce măsură justifică ele speranța că în viitor se va putea influența procesul de determinare a sexului?

Factorii care condiționează determinarea sexului pot fi împărțiți, în linii mari, în două categorii. O primă categorie o reprezintă caracteristicile ereditare ale fiecăreia dintre cele două celule sexuale din a căror unire va rezulta viitorul organism. O a doua categorie de factori o constituie totalitatea influențelor exercitate asupra acestei „zestre” ereditare, fie în cursul dezvoltării celulelor sexuale în organismul fiecăreia dintre părinți, fie asupra oului fecundat, în primele faze ale dezvoltării lui în organismul matern.

S-au făcut numeroase experiențe prin care s-a demonstrat că administrarea diferiților hormoni sau chiar numai unele modificări de tempera-

tură pot influența în asemenea măsură acest proces, încît determinarea sexului s-a evoluat într-un sens sau într-altul pînă la un procentaj de 100%. De pildă, influența modificărilor de temperatură a mediului ambiant s-a dovedit foarte eficace în dirijarea sexului la broaște. Experiențele au demonstrat astfel că la o temperatură care oscilează în jurul a 10°C. se nasc mai mult femele, la 20°C. cele două sexe sînt aproximativ la egalitate, pentru ca la 25°C. să predominie în mod evident masculii. Deși aceste experiențe reușesc cu deosebire la speciile mai puțin dezvoltate, cum sînt batracienii și peștii, s-au obținut oarecari realizări și la păsări și chiar la unele mamifere.

Deși rezultatele sînt cu atât mai greu de obținut cu cît speciile de animale sînt mai dezvoltate, există dovezi că asemenea influențe intervin și în cazul speciilor umane.

Datele sînt furnizate în special de cercetarea statistică medicală.

S-a observat, de exemplu, că în cursul războaielor și în perioadele postbelice există o creștere a numărului nașterilor copiilor de sex masculin.

În legătură cu această observație s-au născut discuții și ipoteze; se consideră, de pildă, că în condiții de război principalele influențe s-ar exercita asupra celulelor sexuale masculine.

Se efectuează și verificări ale altor ipoteze, tot prin metode statistice. În orice caz, o concluzie s-a impus: determinarea sexului nu este legată obligatoriu numai de aspectele ereditare, ci și de un complex de influențe variabile ce se răsfrîng asupra organismului părinților. Deci, din moment ce aceste influențe există, mai devreme sau mai tîrziu ele vor putea fi cunoscute și dirijate.

GAGARIN în ANGLIA

Bătrina Londră a trăit un eveniment de o neobișnuită tinerețe: vizita în Anglia a lui Iuri Gagarin, primul cosmonaut din lume.

Ca și în Cehoslovacia, Bulgaria și Finlanda, vizita în Anglia a eroului Cosmosului s-a transformat într-un adevărat triumf. Entuziasmul spontan cu care londonezii l-au întâmpinat pe Gagarin și interesul uriaș pe care întreaga Anglie l-a manifestat față de epocala performanță a cosmonautului sovietic au depășit toate așteptările, dezmințind totodată proverbiale „răceală” engleză. Urarele și aclamațiile de simpatie pentru gloriosul fiu al Uniunii Sovietice l-au însoțit pe acesta în tot timpul călătoriei sale prin Anglia — în vizitele sale oficiale, la Expoziția sovietică de la Earl's Court, la Manchester etc.

Primul ministru al Marii Britanii, Macmillan, l-a primit la reședința sa pe Gagarin, cu care s-a întreținut cordial. După întrevvedere, premierul englez a declarat ziariștilor că Iuri Gagarin este „o persoană foarte simpatică” și că această întâlnire l-a făcut o impresie excelentă.

Vineri 14 iulie, cosmonautul sovietic a participat la un dejun oferit la palatul Buckingham de către regina Angliei.

Desfășurată în zilele când în capitala Marii Britanii era deschisă Expoziția comercială și industrială sovietică — mărturie a înaltului potențial economic al țării constructorilor comunismului — primirea ce l s-a făcut în Anglia lui Gagarin a fost expresia înaltelor aprecieri de care se bucură în rîndurile poporului englez grandioasele succese ale științei și tehnicii sovietice.

„Poporul englez — a spus, adresîndu-se lui Gagarin, Francisc Turnbull, reprezentantul Ministerului englez pentru problemele științei — este entuziasmat de curajul și bărbăția de care ați dat dovadă, zburînd primul în Cosmos”. Răspunzîndu-i, Iuri Gagarin a arătat că oamenii sovietici consideră realizarea sa drept „o performanță a întregii omeniri, înfăptuită în numele progresului, fericirii și bunăstării popoarelor, în numele păcii în lumea întreagă”.

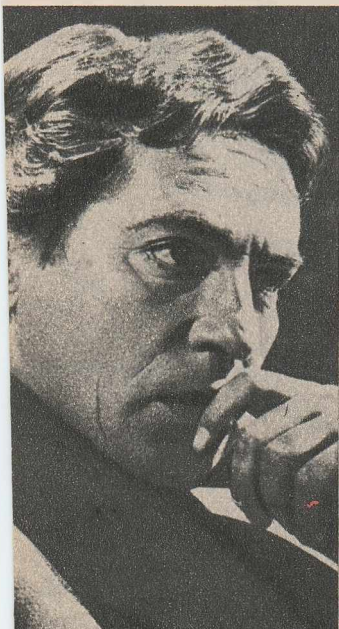
În Anglia ca și pretutindeni, cetățeanul sovietic Iuri Gagarin a fost purtătorul unui fierbinte mesaj de pace și prietenie cu toate popoarele.

Copleșitor a fost entuziasmul cu care Iuri Alexeevici a fost întâmpinat de locuitorii capitalei britanice. Atît de copleșitor (în sens propriu), încît chipul emoționat al oaspetelui abia de se zărește în mulțime...

Cu greu își face loc șirul de mașini pe străzile Londrei. Un entuziasm de nestăvilit, pe măsura inegalabilei performanțe a lui Iuri Gagarin, eroul Cosmosului.

L FILMULUI DE LA MOSCOVA

Actorul englez Peter Finch, interpretul rolului principal din „Procese lui Oscar Wilde”, într-un cadru din film.

Printre oaspeții de seamă ai festivalului se află și cunoscuta actriță americană Elizabeth Taylor, împreună cu soțul ei, cîntărețul Eddie Fisher.

După vizionarea unui film, o convorbire amicală între cineștii sovietici (de la stînga la dreapta) Fr. Ermiler, Elna Bistrițkaia, Grigori Cluhrai, Valentin Ejov, Leila Abașidze și stîna actriță cubană Viviane Gude (în mijloc).

REDACȚIA: București, Piața Științei. Casa Poștală 360 of. 33. Tel. 17.60.10. Int. 1744.

Prezentarea grafică: I. VULPESCU. Coperta 1: fotografie de S. STEINER

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

UMOR

Dialog vest-german

— Știi, Otto, fiind prea bătrîn pentru slujbă, am cerut să fiu „sanționat” pentru activitatea mea din Gestapo: lată sentința!..

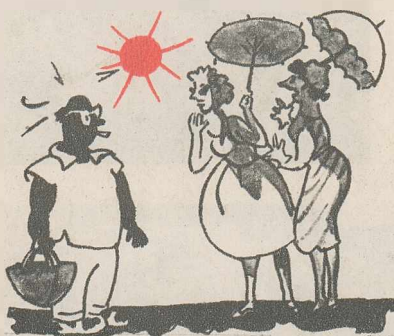
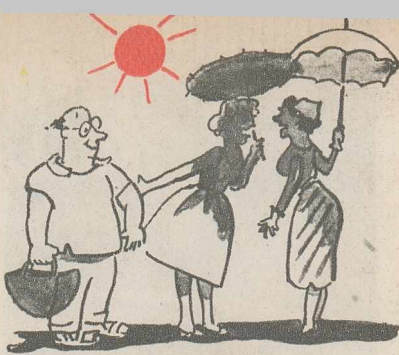
Desen de V. TIMOC

La vizita medicală

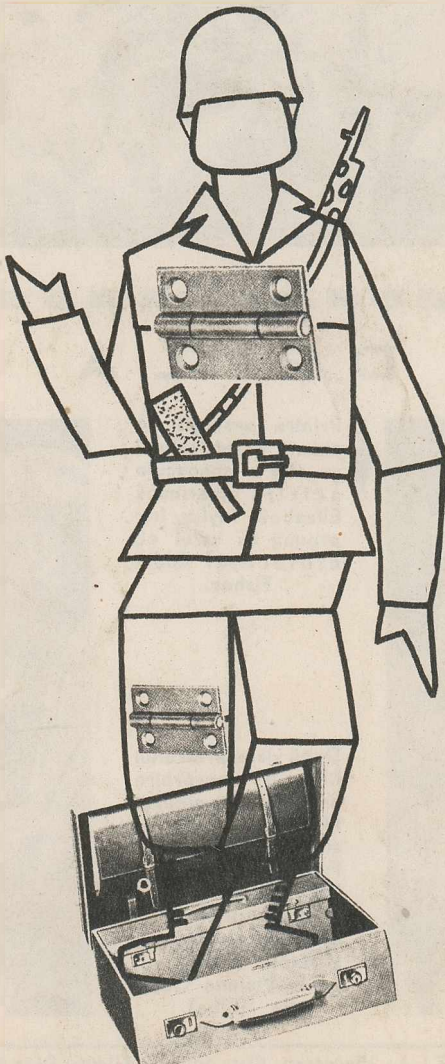
— Ascultăți, tovarășe doctor, cum am tușit astă noapte!..

(Din „Dicobraz” — Praga)

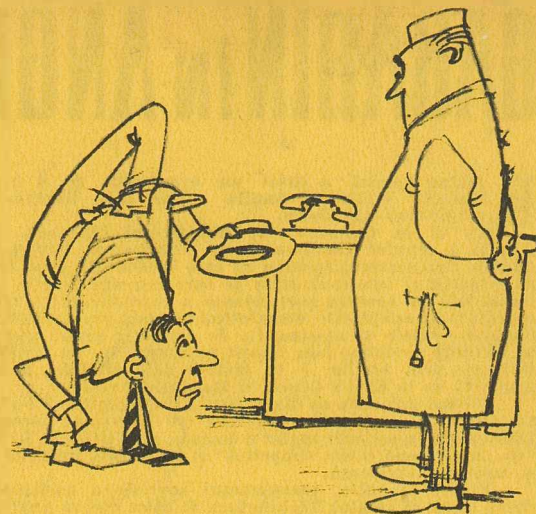
La taifas...

(Din „Ogoniok” — Moscova)

Valiză diplomatică... made in U.S.A.

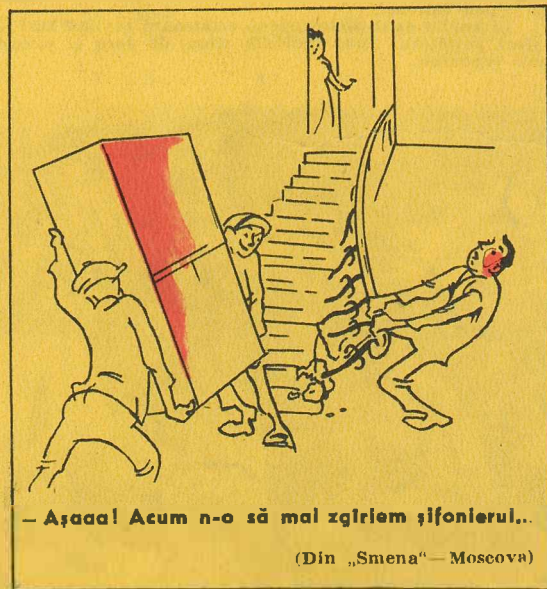
Desen de Sergiu SINGER

— Nu știu ce am, doctore, dar cînd stau în poziția aceasta nu mă simt de loc bine!..

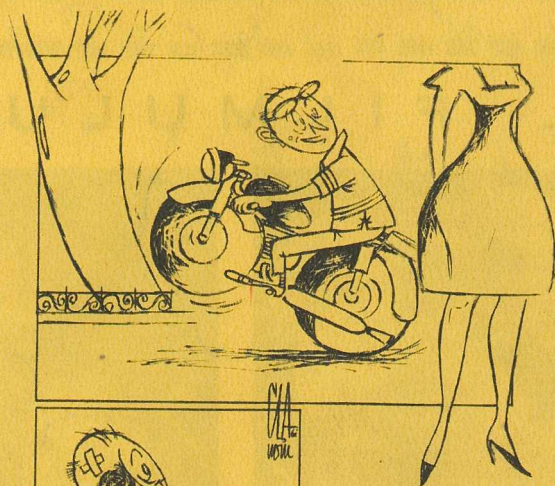
Desen de V. CRIVĂȚ

Soluția...

— Așaaa! Acum n-o să mai zgîriem șifonierul!..

(Din „Smena” — Moscova)

Nu te uita după picioarele altuia!..

...dacă ți-e milă de ale tale!

Desen de N. CLAUDIU